

Krajskému soudu v Praze

náměstí Kinských 234/5

150 75 Praha 5

V Praze dne 24. července 2018

Datovou schránkou

Žalobce:

spolek Krajina pro život

IČO 27020886

Růžová 388, 252 43 Průhonice

právně zastoupen:

JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.,

ev.č. ČAK 16804

se sídlem Štěpánská 640/45, 110 00 Praha 1

IČO: 04770099

Žalovaný:

Krajský úřad Středočeského kraje

odbor územního plánování a stavebního řádu

Zborovská 11, 150 21 Praha 5

Osoby zúčastněné na řízení:

Domo Development, a.s.

IČO 27397319, Nádražní 762/32, 150 00 Praha

Domo Development II s.r.o.

IČO 28242122, Nádražní 762/32, 150 00 Praha,

Ing. Josef Chmelka

IČO 10157000, Na Špitálce 1443/1, 160 00 Praha 6

Krajská správa a údržba silnic Středočeského kraje, příspěvková organizace,

Úřad pro zastupování státu ve věcech

majetkových, Územní pracoviště Střední Čechy,

ČEZ Distribuce, a. s.

Teplická 874/8, 405 02 Děčín IV-Podmokly

Pražská plynárenská Distribuce, a.s., člen koncernu Pražská plynárenská, a.s.,
U plynárny 500/44, 140 00 Praha 4

Česká telekomunikační infrastruktura a.s.

Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3

Obec Čestlice,

Pitkovická 17, Čestlice, 251 01 Říčany u Prahy

obec Průhonice

IČO 00241563, Květnové náměstí 73, 252 43 Průhonice

Ředitelství silnic a dálnic ČR, majetková správa závodu
Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4

MěÚ Říčany, stavební úřad

Masarykovo náměstí 53/40, 251 01 Říčany u Prahy

Dotčená veřejnost obce Průhonice

**Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřad Středočeského kraje č.j.
057735/2018/KUSK, sp.zn.: SZ 084615/2017/KUSK ÚSŘ/Gr datované 9. 5. 2018
spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku**

Soudní poplatek bude uhrazen obratem na výzvu soudu.

Přílohy:

- *plná moc*

- *dále dle textu*

Obsah

STAV VĚCI A PRŮBĚH ŘÍZENÍ	3
K PODMÍNKÁM PŘÍPUSTNOSTI NÁVRHU	4
NAPADENÉ VÝROKY	5
ŽALOBNÍ BODY	6
1. AKTUÁLNÍ STAV PROBÍHAJÍCÍCH ZÁMĚRŮ V ÚZEMÍ	6
2. NESPRÁVNÉ VYPOŘÁDÁNÍ ODVOLACÍCH NÁMITEK	7
3. NESPRÁVNÉ VYPOŘÁDÁNÍ ODVOLÁNÍ DOTČENÉ VEŘEJNOSTI OBCE PRŮHONICE.....	10
4. NESPRÁVNÉ POSOUZENÍ DOTČENOSTI NA PRÁVECH ODVOLATELŮ.....	10
5. PODMÍNKY PRO ZMĚNU ÚZEMNÍHO ROZHODNUTÍ NEJSOU SPLNĚNY	11
6. ROZPOR S ÚZEMNĚ PLÁNOVACÍ DOKUMENTACÍ.....	12
7. CHYBĚJÍCÍ POSOUZENÍ VLVŮ NA ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ BEZ DOSTATEČNÉHO ODŮVODNĚNÍ	13
8. CHYBĚJÍCÍ POSOUZENÍ VLVŮ NA ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ V ROZPORU S PODMÍNKAMI	15
9. CHYBĚJÍCÍ POSOUZENÍ VLVŮ NA ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ – „SALÁMOVÁNÍ“ ZÁMĚRU.....	16
10. CHYBĚJÍCÍ VÝJIMKA PRO ZÁSAH DO ZVLÁŠTĚ CHRÁNĚNÝCH DRUHŮ	18
11. NESPRÁVNĚ ZJIŠTĚNÍ SKUTKOVÝ STAV - ZÁSADNÍ ROZPORY V ODHADECH OBJEMU DOPRAVY	19
12. PŘEKROČENÍ IMISNÍCH LIMITŮ PRO OCHRANU OVZDUŠÍ	21
13. PŘEKROČENÍ HYGIENICKÝCH LIMITŮ PRO HLUK.....	24
14. OHROŽENÍ PAMÁTKY UNESCO	26
15. PORUŠENÍ PROCESNÍCH OPRÁVNĚNÍ ODVOLATELE	26
16. NEZÁKONNÁ VÝZVA K VYJÁDŘENÍ K PODANÉMU ODVOLÁNÍ	27
ŽÁDOST O PŘÍZNÁNÍ ODKLADNÉHO ÚČINKU	27
NÁKLADY ŘÍZENÍ.....	32
ZÁVĚREČNÝ NÁVRH.....	32

I.

Stav věci a průběh řízení

Stavební úřad MÚ Říčany (dále také stavební úřad) vydal dne 15. 3. 2017 pod č. j. 8812/2017-MURI/OSÚ/00029, spis. zn. 99187/2016/Ma územní rozhodnutí povolující výjezd na ulici Říčanská (prvostupňové rozhodnutí, příloha 2a). Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání spolek Krajina pro život (příloha 3), veřejnost obce Průhonice (účastník řízení) a obec Průhonice (účastník řízení).

Žalobce doplnil svoje odvolání podáním odvolacímu úřadu dne 1.5.2018 (příloha 4).

Krajský úřad Středočeského kraje (odvolací úřad) vydal pod č.j. 057735/2018/KUSK, sp. zn.: SZ 084615/2017/KUSK ÚSŘ/Gr rozhodnutí uveřejněné 21.5.2018, kterým všechna odvolání zamítá a prvostupňové územní rozhodnutí potvrzuje (napadené rozhodnutí, příloha 1a).

Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno vyvěšením na úřední desce odvolacího úřadu dne 6.6.2018 (viz příloha 1b) a žaloba je tedy podána v zákonné lhůtě.

Žalobce dále tvrdí a dokládá, že byl v řízení vydáním žalovaného rozhodnutí hrubě

zkrácen na svých právech nezákonným postupem úřadu, což mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Žalobce proto podává v zákonné lhůtě tuto žalobu.

V řízení před soudem je žalobci na základě plné moci zastoupen advokátkou.

II.

K podmínkám přípustnosti návrhu

a) K pravomoci soudu rozhodovat o návrhu

Žalovaný vydáním změny územního rozhodnutí přímo zasahuje do práv žalobců. Dle názoru žalobců je toto rozhodnutí nezákonné, a proto se ve smyslu ustanovení § 7 s.ř.s. obrací na krajský soud, místně příslušný dle sídla žalovaného správního orgánu.

b) K aktivní legitimaci žalobce

Žalobci tvrdí, že jsou změnou územního rozhodnutí přímo kráceni na svém právu na ochranu života a zdraví, vlastnickém právu, právu na samosprávu a právu na příznivé životní prostředí a na právech vyplývajících z Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí.

K jednotlivým podmínkám žalobní legitimace žalobce uvádí:

Přímé zkrácení na právech

Žalobce je spolkem, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny podle ustanovení § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPK“). Žalobce se snaží o zachování Průhonic jako místa pro zdravý a spokojený život jejich obyvatel, chce, aby obec Průhonice navázala na svojí tradici v krajinářství, a vystupuje proti zvyšování dopravní zátěže se všemi známými i neznámými dopady na zdraví občanů.

Konkrétně mezi zapsané činnosti žalobce patří¹:

- a) ochrana přírody a krajiny,
- b) ochrana životního prostředí,
- c) ochrana veřejného zdraví, zejména v urbanizovaných oblastech,
- d) tvorba prostředí bezpečného z hlediska dopravy, především pěší a cyklistické,
- e) ochrana památek, kulturních hodnot a krajinného rázu urbanizované i neurbanizované krajiny,
- f) ochrana zeleně v urbanizovaných územích.

¹ <https://or.justice.cz/ias/ui/rejstrik-firma.vysledky?subjektId=753083&typ=PLATNY>

Žalobce je spolkem, jenž se účastnil územního řízení na základě § 70 odst. 1 až 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZOPK). Žalobce se proti územnímu rozhodnutí odvolal.

Žalobce tvrdí, že změnou územního rozhodnutí byl zkrácen přímo na svém právu na konání svojí činnosti, jakož i na právu na příznivé životní prostředí svých členů usazených v obci Průhonice a dále, že byl na svých právech zkrácen v důsledku porušení svých procesních práv v předcházejícím řízení.

Veřejnost obce Průhonice jako účastník řízení

Žalobce považuje veřejnost obce Průhonice (vlastníky nemovitostí a trvale usazené osoby ve čtvrtích dotčených očekávaným zvýšením provozu) za účastníka řízení, přestože žalovaný jej z něj bez náležitého odůvodnění vyloučil – podrobná argumentace je uvedena dále. Toto vyloučení považuje za nezákonné a žalobce zde deklaruje, že jako sdružení občanů Průhonic jejich zájmy přímo zastupuje. Připomeňme zde, že žalovaný zastupuje na náklady veřejných rozpočtů zájmy soukromého investora, přičemž s ohledem na úroveň jeho dále rozebrané argumentace se žalobce domnívá, že tak činí vědomě, záměrně a účelově.

S ohledem na placení soudních poplatků je však účast velkého množství jednotlivců v soudním sporu příliš nákladná, odporuje zásadě hospodárnosti a soudní poplatek plus poplatek za žádost o odkladný účinek zde jednoznačně funguje jako zásadní překážka dostupnosti spravedlnosti. Pokud by se veřejnost zúčastnila řízení v počtu několika desítek osob a soudní poplatky by zaplatila (v součtu okolo sta tisíc Kč), i v případě úspěchu by je veřejnost tak jako tak ve formě daní uhradila, protože žalovaný žádnou ekonomickou činnost nevykonává a za svá rozhodnutí není důsledně vzato hmotně odpovědný. Žalobce se s ohledem na zásadu hospodárnosti tedy rozhodl veřejnost jako formálního spolužalobce nepřizvat.

Napadená změna územního rozhodnutí mimo jakoukoli pochybnost znamená zásah do subjektivních práv dotčené veřejnosti, zejména práva vlastnického a práva na ochranu zdraví a na příznivé životní prostředí, a to zejména z důvodů uvedených níže v žalobě.

III.

Napadené výroky

Žalobce touto žalobou napadá celou výrokovou část rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, které vydal pod č.j. 057735/2018/KUSK, sp. zn.: SZ 084615/2017/KUSK ÚSR/Gr datovaného 9. 5. 2018.

Žalobce touto žalobou napadá také celou výrokovou část prvostupňového rozhodnutí stavebního odboru Městského úřadu Říčany ze dne 15. 3. 2017, č. j. 8812/2017-MURI/OSÚ/00029, spis. zn. 99187/2016/Ma, jímž byla stavebníkovi povolena „změna umístění stavby komunikace a infrastruktura Čestlice“.

Žalobce požaduje zrušení i prvostupňového rozhodnutí z obavy, že žalovaný by

rozhodl o odvolání stejným způsobem bez odstranění všech nezákonností a žalobce by byl proto nucen se proti tomuto rozhodnutí znovu soudně bránit. Žalobce proto zrušení pouze rozhodnutí o odvolání nepovažuje za dostatečnou a účinnou formu právní ochrany.

IV.

Žalobní body

Napadená rozhodnutí žalobce považuje za nezákonná a věcně nesprávná. Žalobu proti napadeným rozhodnutím podává z následujících důvodů:

1. Aktuální stav probíhajících záměrů v území

Stavba, která je v rámci napadeného řízení údajně měněna, je již dokončena, jedná se o tzv. „páteřní obslužnou komunikaci“ v rámci tzv. komerční zóny Čestlice jih, která byla vybudována v souladu s podmínkami zjišťovacího řízení jako slepá, tj. bez napojení na ulici Říčanská v Průhonicích.

Napadeným rozhodnutím, tj. vybudováním výjezdu na ulici Říčanská by se zcela změnily poměry v území. Vybudováním výjezdu na ulici Říčanská se z obslužné, slepé komunikace stává plnohodnotná paralelní komunikace s dálnicí D1, která bude v období kongescí na dálnici D1 sloužit jako její objízdná trasa. Vozidla jedoucí do Prahy sjedou na exitu 8 a zkrátí si cestu po komunikaci ležící na hranici obytné čtvrti obce Průhonice s tím, že budou dále zatíženy prakticky všechny křižovatky u exitů 6 a 8.

Napadené řízení nelze z obsahového hlediska považovat za řízení změnové. Napadené rozhodnutí znamená propojení již realizované komunikace s jinou již realizovanou komunikací. Nejedná se tedy o změnu v průběhu výstavby, ale o stavbu zcela novou. Výše popsané propojení komunikací provozem přivedeným na ulici Říčanská zcela změní poměry v území a zcela degraduje kvalitu bezprostředně sousedících obytných čtvrtí obce Průhonice, což nebylo hodnoceno v žádném zjišťovacím řízení.

Existující „měněná“ obslužná komunikace je dnes přitom vybudována pouze proto, že odvolání bylo obdobně jako v napadeném rozhodnutí neoprávněně odmítnuto a žalobě obce Dobřejovice nebyl přiznán odkladný účinek.²

Obslužná komunikace je zbudována pro komerční zónu Čestlice jih. Komerční zóna Čestlice jih (KZČJ) nyní zahrnuje objekty Kostka Čestlice a CP Čestlice, které jsou již v pokročilém stádiu povolení výstavby: Kostka Čestlice má vydané pravomocné stavební povolení a CP Čestlice má pravomocné územní rozhodnutí. Další objekt nebo objekty jsou skupinou investora prosazovány opakovanými pokusy o změnu územního plánu obce Čestlice v ploše R3/Z12c (k tomu viz dále), přestože nadepsaný soud pravomocně rozhodl, že výstavba komerčního centra v dané lokalitě na orné půdě dané třídy ochrany je nelegální.³

² Viz rozsudek Krajského soudu v Praze sp.zn.: 48 A 60/2015, ze dne 20. 7. 2017, který sousedním vlastníkům plně vyhověl. Rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn.: 50 A 2/2017, ze dne 27. 4. 2017.

Všechny výše uvedené stavby jsou povoleny v důsledku rozdělení záměru KZČJ na jednotlivé projekty tak, aby se skupina investora vyhnula projednání synergických a kumulativních vlivů celé zóny na životní prostředí dle zákona č. 100/2001 Sb.

Stavebník navíc připravuje zbudování dalšího výjezdu z dálnice D1 pod označením „prodloužení kolektoru exitu 6“, které je možné právě až po zbudování výjezdu na ulici Říčanská, což přivede na tuto ulici další provoz z D1 nad rámec provozu vyvolaného samotnou komerční zónou Čestlice jih.

Stav životního prostředí se od situace popsané ve zjišťovacím řízení komunikace prokazatelně zhoršil, a dále se zhoršuje. V několika parametrech jsou překročeny imisní i hlukové limity stanovené pro ochranu zdraví obyvatel. Změna umísťované stavby přivede do území více dopravy bez uložení účinných kompenzačních opatření, pokud jsou taková vůbec možná.

2. Nesprávné vypořádání odvolacích námitek

Žalobce napadal prvostupňové rozhodnutí z celé řady důvodů. Odvolací námitky se týkaly skutečnosti, že nebyly splněny podmínky pro změnu územního rozhodnutí dle § 94 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen StavZ), v řízení předcházejícímu rozhodnutí byla porušena procesní práva žalobce, prvostupňové rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Dále žalobce napadal stanoviska dotčených správních orgánů ohledně posuzování vlivů na životní prostředí (tzv. salámování záměru), posouzení připojení na pozemní komunikaci, vynětí půdy ze zemědělského půdního fondu, znečištění ovzduší a hlukové zátěže a další.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 10 tvrdí, že *„odvolateli, jakožto spolku chránícího zájmy mu svěřené, uvedené v ustanoveních § 1 - § 3 zákona o ochraně přírody a krajiny **nepřísluší odvolávat se do** důvodů stavebníka, které ho vedly ke změně územního rozhodnutí a zda tento záměr splňuje podmínky ustanovení § 94 stavebního zákona, jakožto poukazovat na procesní práva účastníků řízení, stanovovat okruh účastníků řízení, poukazovat na nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu domnělého neodůvodnění, napadat stanoviska dotčených orgánů, a to z hlediska EIA, ZPF, ovzduší, **udělení výjimek z ochrany chráněných druhů živočichů**, komunikací a podmínek napojení, emise hluku, zátěže a spojování záměrů. Odvolací správní orgán konstatuje, že **ani jedna tato námitka nespadá do okruhů zájmů**, které má spolek chránit na základě uvedeného zákona a s přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem pak rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí a dále již nepřezkoumával napadené rozhodnutí postupem podle § 89 odst. 2 správního řádu.“* A dále na téže straně: *„Z průběhu řízení a obsahu námitek odvolatele 2 se jeví, že odvolatel neprokázal svůj nárok na postavení účastníka správního řízení podle ustanovení § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, resp. ustanovení § 27 odst. 3 správního řádu, jeho námitky se netýkají ochrany životního prostředí, přírody a krajiny podle jejich definice v zákonu č. 114/1992 Sb.“*

Napadené ale ani prvostupňové rozhodnutí se s odvolacími námitkami uplatněnými

žalobcem dostatečně nevypořádalo a odvolací orgán žalobce účelově vyloučil z řízení. Odvolací orgán (str. 10 napadeného rozhodnutí) „nepřezkoumával napadené rozhodnutí postupem podle § 89 odst. 2 správního řádu.“

Odhlédneme-li od prostého faktu, že **žalobce napadá nahrazení ochranné zeleně silnicí s denním provozem v řádu několika (až desítek) tisíc vozidel, což nelze nepovažovat za bod spadající přímo pod ustanovení § 1 – § 3 ZOPK**, odvolací orgán si ve svém výroku protiřečí, protože jak jím přímo zmíněná ochrana ZPF, tak ochrana chráněných druhů živočichů je v rámci § 1 – § 3 ZOPK explicitně vyjmenovaná: dle § 2, odst. 2 písm. h ZOPK se ochrana přírody a krajiny zajišťuje zejména „účastí na ochraně půdního fondu“, a dle § 2, odst. 2 písm. b ZOPK „ochranou druhů planě rostoucích rostlin a volně žijících živočichů a zvláštní ochranou těch druhů, které jsou vzácné či ohrožené“ a dle § 2, odst. 2 písm. g ZOPK „spoluúčastí v procesu územního plánování a stavebního řízení s cílem prosazovat vytváření ekologicky vyvážené a esteticky hodnotné krajiny“. **I v rámci účelově restriktivního výkladu je žalobce mimo jakékoli pochybnosti oprávněn namítat jak zábor ZPF, decimaci ohrožených druhů, jakož i devastaci krajinného rázu esteticky hodnotné krajiny v ochranném pásmu památky UNESCO.**

Žalovaný tedy sám sobě odporuje přímo v napadeném rozhodnutí, když na jednu stranu omezuje žalobce na ochranu zájmů dle ustanovení § 1 – § 3 ZOPK a na druhou stranu žalobci ochranu zájmů výslovně uvedených v ustanovení § 2 ZOPK odpirá.

Žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí odkazuje na svoje „rozhodnutí č.j. SZ 153941/2017/KUSK ÚSŘ/EMB“ (příloha 6b), ve kterém nevypořádal námitky žalobce z obdobných „důvodů“, tj. že ochrana ZPF a ohrožených druhů nespadá pod ochranu zájmů dle § 1 – § 3 ZOPK.

Žalovaný navíc zcela ignoroval další námitky žalobce odeslané 1.5.2018 (příloha 4), kde jsou vazby námitek na § 1 – § 3 ZOPK explicitně zmíněny.

Žalobce tvrdí, že **napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem o ochraně přírody a krajiny neposuzuje námitky, které se týkají veřejných zájmů vymezených v § 2 ZOPK.**

Žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí odkazuje na rozhodnutí NSS (rozsudku č. 7 As 303/2016 - 42), ze kterého údajně vyplývá, že spolky mají nárok na účast v územních a stavebních řízeních pouze tehdy, pokud došlo k dotčení zájmů v ustanovení § 1 – § 3 tohoto zákona č. 114/1992 Sb. V tomto rozsudku se jednalo o umístění stavby (8) v zastavěném, urbanizovaném území, kde se nenacházejí (9) „významné krajinné prvky, plochy územního systému ekologické stability a ani se nejedná o území se zajímavou kulturní či historickou charakteristikou.“ Což je situace diametrálně odlišná od inkriminované výstavby v zóně ochranné zeleně v ploše ÚSES⁴ a v ochranném pásmu Průhonického parku – památky UNESCO (viz příloha 15). Žalovaný pak necituje ze stejného rozsudku (49) (č. 7 As 303/2016 - 42) přípustnost širšího výkladu za odlišných okolností „Jak však vyplývá z konstantní judikatury zdejšího soudu (vedle výše uvedených rozsudků srov. např. rozsudek ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012 - 53), občanským sdružením, která odvozují svoji účast

⁴ Viz závěr zjišťovacího řízení záměru „Vybudování infrastruktury v k.ú. Čestlice“ č.j. 173133/2012/KUSK, příloha 14b.

ve správním řízení z § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, přísluší hájit zájmy chráněné tímto zákonem; taková ochrana může spočívat i v hájení jiných zájmů, je-li jejich spojitost se zájmy ochrany přírody a krajiny chráněnými zákonem o ochraně přírody a krajiny zjevná nebo vyplývá z podkladů, které má správní orgán k dispozici, případně pokud ji občanské sdružení prokáže.“ A dále (49): „Stěžovatel ani netvrdil (a neprokázal), že by jím tvrzené emise měly vazbu k zájmům chráněným zákonem o ochraně přírody, které je jako environmentální spolek oprávněn chránit.“ Tuto vazbu k zájmům chráněným zákonem však žalobce tvrdí, uplatňuje a prokazuje: ochranná zeleň bude nahrazena silnicí s enormním automobilovým provozem s evidentními dopady na nárůst imisí a hluku v situaci již překročených limitů. Spolky tedy mají právo hájit i zdánlivě nepřímé dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny.⁵

Obdobně Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 8 A 22/2012-54 uvedl: „Mezi uplatněnými námitkami a zájmy, jejichž ochrana založila žalobcovu účast v řízení, tak musí existovat obsahová spojitost, již nepochybně lze vysledovat mezi ochranou přírody a krajiny a ochranou vody či ovzduší, neboť se jedná o jednotlivé složky životního prostředí – a žalobce je dle svých stanov primárně zaměřen na ochranu životního prostředí – nikoli však již mezi ochranou přírody a krajiny a ochranou památkově chráněných staveb.“

Ve výše uvedené argumentaci žalobce dále odkazuje i na usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1098/18: „Konkrétně musejí environmentální spolky tvrdit, že byly dotčeny na svých hmotných právech a tento zásah do právní sféry patřičně vymezit. Dalším a podstatným kritériem je místní vztah spolku k území, jehož se daný záměr týká. V neposlední řadě Ústavní soud zmínil, že důležitou roli hraje i zaměření spolku a jeho delší časová zavedenost, nelze však vyloučit i spolky založené ad hoc za účelem vztahujícím se k danému území.“ A dále: „Environmentálním spolkům přísluší námitky, které se týkají jimi hájených veřejných zájmů.“

Členové žalobce jsou usazeni v Průhonicích, tzn. budou mimo pochyb negativně ovlivněni zhoršením životního prostředí z titulu výstavby a provozu předmětného obchodního centra. S ohledem na výše uvedené tedy mimo jakoukoli pochybnost **mají právo podávat námitky týkající se životního prostředí v dané lokalitě.**

Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem o ochraně přírody a krajiny neposuzuje námitky, které se týkají veřejných zájmů vymezených v § 2 ZOPK. Žalobce dále tvrdí, že napadené rozhodnutí v rozporu s ustálenou judikaturou soudů, mezinárodními závazky České republiky a věcnou podstatou životního prostředí, ve kterém jednotlivé složky tvoří neoddělitelný celek, neposuzuje námitky, které se týkají veřejného zájmů na ochraně životního prostředí.

Žalobce ke svému vyloučení poukazuje i na rozsudek NSS č. j. 5 As 41/2009: „*Samotné posouzení, zda se v konkrétní věci jedná o takové správní řízení, při němž některé ze zmíněných zájmů mohou být dotčeny, je přitom věcí správního orgánu, u něhož bylo řízení*

⁵ VOMÁČKA, Vojtěch. § 70 [Účast občanů]. In: VOMÁČKA, V. a kol.. Zákon o ochraně přírody a krajiny. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 525. ISBN 978-80-7400-675-3.

zahájeno a jenž musí zjistit okruh účastníků řízení.“ Přitom stavební úřad připustil jak účast žalobce, tak i dotčené veřejnosti obce Průhonice a odvolací úřad jej tedy neměl z řízení vylučovat ale věcně projednat jeho odvolání.

3. Nesprávné vypořádání odvolání dotčené veřejnosti obce Průhonice

Napadené rozhodnutí žalovaného na str. 1 uvádí: *„I. podle ustanovení § 90 odst. 1 správního řádu: Odvolání, které dne 2. 5. 2017 podal Petr Lukáš, Bohumila Kavky 93, Průhonice a další osoby uvedené na osmi listech A4 (částečně nečitelné) všichni jako veřejnost (dále jen „nepřípustní odvolatelé“), se jako nepřípustné zamítá.“*

Žalobce zaprvé poukazuje na nesprávný zákonný odkaz, protože ustanovení § 90 odst. 1 správního řádu upravuje situace, kdy odvolací orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné.

Žalobce tvrdí, že veřejnost byla účastníkem řízení a měla tedy i ve smyslu ustanovení § 81 správního řádu právo podat odvolání. Žalobce odkazuje na standardní logické pravidlo, že pokud je ve skupině odvolatelů jedna osoba, která dle (ve skutečnosti mylného) názoru odvolacího úřadu nemůže být účastníkem řízení, nemůže to celé odvolání zneplatnit. Naopak, pokud existuje alespoň jedna osoba, která takové právo má, je odvolání přípustné.

Žalobce neshledává důvod, proč by podání, které je materiálně odvoláním a bylo tak i formálně označeno, nebylo možné považovat za řádný opravný prostředek, jak tvrdí žalovaný.

Stavební úřad veřejnost obce Průhonice uznal za účastníka řízení, jak vyplývá z formulací v prvostupňovém rozhodnutí na str. 9, kde se vypořádává s jejími námitkami.

Závěrem textu napadeného rozhodnutí na str. 11 žalovaný uvádí: *„Odvolací správní orgán stanovil okruh účastníků řízení shodně se stavebním úřadem.“*, což neodpovídá stavu věci.

Žalobce k tomu opět poukazuje na rozsudek NSS č. j. 5 As 41/2009: *„Samotné posouzení, zda se v konkrétní věci jedná o takové správní řízení, při němž některé ze zmíněných zájmů mohou být dotčeny, je přitom věcí správního orgánu, u něhož bylo řízení zahájeno a jenž musí zjistit okruh účastníků řízení.“*

Žalobce proto tvrdí, že **pokud by veřejnost bývala měla být vyloučena z řízení, mohl a měl tak učinit stavební úřad vydávající prvostupňové rozhodnutí**, nikoli úřad odvolací. Vyloučení účastnictví odvolacím orgánem je tedy neoprávněné.

Veřejnost tedy byla a je účastníkem řízení a zamítnutí jejího odvolání jako nepřípustného je v rozporu s požadavky správního řádu (konkrétně úpravou subjektů oprávněných podat odvolání) a proto je nezákonné.

4. Nesprávné posouzení dotčenosti na právech odvolatelů

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí: *„Změnou existujícího územního rozhodnutí nemůže být veřejnost nijak dotčena na svých právech a povinnostech, a připomínky veřejnosti vyhodnotil stavební úřad v souladu s ustanovením § 92 odst. 1 stavebního zákona. Tato odvolání proto jsou nepřípustná dle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu.“*

Formulaci „*Změnou existujícího územního rozhodnutí nemůže být veřejnost nijak dotčena na svých právech a povinnostech*“ považuje žalobce za skutečnosti neodpovídající, protože provoz mnoha (v extrémních případech až desítek) tisíc vozidel denně přivedený na ulici Říčanská inkriminovaným výjezdem jakož i nově zbudovaným sjezdem z dálnice bude mít na životní prostředí přilehlé obytné čtvrti obce Průhonice devastující vliv.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí navíc neuvádí důvody, proč veřejnost na svých právech „*nemůže být dotčena*“, a postupuje tedy identicky jako v případě povolování v tomto řízení „*měněné*“ stavby, kdy ve věci „*komunikace a inženýrské sítě Čestlice*“ nepřipustil účast obce Dobřejovice v územním řízení. KS Praha ovšem v rozsudku 48 A 60/2015 ze dne 20. 7. 2017 (příloha 7) tento postup shledal na str. 5 nesprávným: „*Odůvodnění rozhodnutí žalovaného tedy nesplňuje požadavky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, v důsledku čehož je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.*“ Jakkoli dal ovšem soud za pravdu žalující straně, stalo se tak v době, kdy již byla předmětná komunikace dokončená.

S ohledem na výše uvedené tedy bohužel nelze učinit jiný závěr, než že je postup odvolacího orgánu čistě účelový s jasným cílem dosažení výstavby předmětné komerční zóny bez ohledu na materiální pravdu a logickou konzistenci vlastního vydaného rozhodnutí s vědomím, že právo soudního přezkumu je s přihlédnutím na reálné lhůty čistě formální a výrok rozsudku je v případě nepřiznání odkladného účinku irelevantní.

5. Podmínky pro změnu územního rozhodnutí nejsou splněny

Ustanovení § 94 odst. 1 StavZ stanoví: „*Územní rozhodnutí lze změnit na žádost oprávněného, jestliže se změnila územně plánovací dokumentace nebo jiné podklady pro územní rozhodnutí nebo podmínky v území, a to tak, že se jeho dosavadní část nahradí novým územním rozhodnutím. Návrh na změnu územního rozhodnutí projedná stavební úřad v rozsahu této změny. Platnost původního územního rozhodnutí není dotčena, pokud není současně výslovně rozhodnuto o změně jeho platnosti podle § 93 odst. 3.*“

Důvodem pro změnu územního rozhodnutí tedy mohou být tři skutečnosti:

- změna územně plánovací dokumentace
- změna jiných podkladů
- změna podmínek v řízení

Žalobce tvrdí, že ani jedna z těchto podmínek nebyla splněna. Stavební úřad se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabývá skutečností, zda jsou splněny podmínky pro změnu územního rozhodnutí.

Komentářová literatura, Malý S.: Stavební zákon - Komentář, Wolters Kluwer, Praha 2013, 2. aktualizované vydání podle právního stavu k 1. 1. 2013, uvádí: „*změnou podmínek v území lze typicky rozumět např. změny v území vzniklé působením přírodních vlivů, např. povodní, zemětřesením, rozsáhlými a nevratnými sesuvy půdy apod., tj. takové skutečnosti, ke kterým dojde, aniž by byly projevem vůle žadatele*) v jejichž důsledku musí z těchto „*objektivních*“ důvodů dojít ke změně původního územního rozhodnutí.“. Obdobně Městský soud v Praze ve svém rozsudku č.j. 6A 20/2010 – 75 ze dne 28. 8. 2014 stanoví: „*Všechny*

důvody žádosti o změnu územního povolení musí mít původ jinde než v samotné žádosti – musí jít tak říkaje o na žadateli nezávislé veličiny, které ho nutí k tomu, aby svůj záměr změnil. Tedy nikoli návrh sám (a v jeho důsledku případně realizovaná změna v území), ale již nastalá změna v území může být důvodem pro návrh na změnu rozhodnutí.“

Z komentářové literatury i názoru soudů tak vyplývá, že změny musí vzniknout nezávisle na vůli stavebníka.

Na základě výše uvedeného žalobce tvrdí, že nebyla naplněna ani jedna z podmínek změny územního rozhodnutí ve smyslu § 94 StavZ a změna územního rozhodnutí byla proto vydána v rozporu se StavZ.

6. Rozpor s územně plánovací dokumentací

Dle ustanovení § 90 písm. a stavebního zákona: „*V územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací,*“

Dle územního plánu obce Čestlice⁶ není s výjezdem na ulici Říčanská uvažováno a tvrzená změna stavby je umístěna na ploše ZO (zeleň ochranná a izolační), kde je pouze jako přípustná funkce uvedeno využití pro liniové stavby sítí technického vybavení a liniové stavby nezbytných pozemních komunikací, a v ploše WT3 (plocha pro technickou infrastrukturu).

Žalobce tvrdí, že žadatel nedoložil, že se jedná o nezbytnou pozemní komunikaci. Nezbytností komunikace se ve vydaném rozhodnutí nezabýval ani stavební úřad. Žalobce trvá na tom, že uvedenou komunikaci nelze považovat za nezbytnou, protože původní územní rozhodnutí bylo vydáno na komunikaci bez této změny spočívající v propojení slepé komunikace s ulicí Říčanská. Pokud by byla bývala nezbytná, logicky by o ní investor žádal již před vydáním původního územního rozhodnutí, protože by se bez ní neobešel. Z hlediska veřejného zájmu se o nezbytnou komunikaci nejedná v žádném případě, protože existuje vícero paralelních silnic, kudy lze mezi exity 6 a 8 jezdit.

Stavební úřad na str. 4 svého rozhodnutí uvádí: „*Umístění stavby je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací, neboť je změna stavby umístěna na ploše ZO (zeleň ochranná a izolační), kde je přípustná funkce pro liniové stavby sítí technického vybavení a liniové stavby nezbytných pozemních komunikací, a v ploše WT3 (plocha pro technickou infrastrukturu).*“ Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když se stavební úřad vůbec nevypořádává se skutečností, zda se jedná o komunikaci skutečně nezbytnou.

V platném územním rozhodnutí ze dne 26.1.2015 č.j. 1879/2015-MURI/OSÚ/0029, spis. Zn. 112889/2014/Ma „komunikace a inženýrské sítě Čestlice“ (příloha 2b) se na straně 6 se v odstavci 5 píše, že se má „*Zásobování stavby infrastruktury (i vlastních areálů) zajistit z Exitu 8 nebo z nově vybudovaného Exitu 6, nikoliv tedy ze stávajícího Exitu 6 přes místní*

⁶ Dostupný na internetu obce Čestlice: <http://www.cestlice-obec.cz/obecni-agenda-uzemni-plan/>

komunikace a silnici III/0039 (ul. Říčanská).“⁷. Tato podmínka vychází ze zjišťovacího řízení, které propojení na ulici říčanská explicitně vylučuje – viz dále.

Zároveň zde tímto umístěním dochází k další redukci zeleně jakožto útočiště volně žijících živočichů za účelem rozšiřování komunikační sítě v místě dopravně již přetíženém, což žalobce deklaruje jako další evidentní zájem spadající přímo pod ustanovení § 1-3 ZOPK. Dle § 2, odst. 2 písm. g ZOPK probíhá ochrana přírody a krajiny „*spoluúčastí v procesu územního plánování a stavebního řízení s cílem prosazovat vytváření ekologicky vyvážené a esteticky hodnotné krajiny*“ a dle § 2, odst. 2 písm. k „*ochranou krajiny pro ekologicky vhodné formy hospodářského využívání*“.

Žalobce tvrdí, že napadená rozhodnutí porušují stavební zákon, když povolují umístění stavby v rozporu s územním plánem i podmínkami původního územního rozhodnutí. Žalobce tvrdí, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, když vůbec neodůvodňují nezbytnost komunikace.

7. Chybějící posouzení vlivů na životní prostředí bez dostatečného odůvodnění

Žalobce tvrdí, že změna územního rozhodnutí měla podléhat nejméně zjišťovacímu řízení v procesu posuzování vlivů na životní prostředí.

Žalobce odkazuje i na vyjádření Středočeského kraje, který požadoval v rámci závěrů zjišťovacího řízení pro záměr Vybudování infrastruktury v k.ú. Čestlice (viz závěr zjišťovacího řízení ze dne 25. 1. 2013, č.j. 173133/2012/KUSK⁸) na str. 3 – celkové posouzení záměru „*Vybudování infrastruktury v k.ú. Čestlice“ dle zákona č. 100/2001 Sb., neboť dojde k velkému záboru zemědělského půdního fondu (dále jen ZPF), lokalita je již velmi dopravně zatížená a oznámení nezohledňuje návazné záměry, neboť vybudování infrastruktury předpokládá další využití.*“

V závěrech zjišťovacího řízení pro záměr Vybudování infrastruktury v k.ú. Čestlice na str. 4 je pak uvedeno doslova: „*Pokud by došlo k překročení kapacit dopravy, musí dojít ke změně/znovuprojednání záměru EIA ve smyslu zákona.*“ K tomuto překročení došlo nejpozději s přistoupením k rozšíření komerční zóny v rámci změny č. 1, resp. č. 2 ÚP Čestlic.

Žalobce považuje za nesprávné vyjádření k podkladům záměru Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 2. 2. 2016, č.j. 005089/2016/KUSK, sp.zn.: SZ_005089/2016/KUSK (příloha 8), ve kterém se bez jakéhokoli bližšího odůvodnění uvádí: „*Podmínky závěru zjišťovacího řízení byly zohledněny. Na základě předložených podkladů sdělujeme, že se jedná o nevýznamnou změnu realizace záměru. Záměr nevyžaduje opětovné provedení zjišťovacího řízení dle § 7 cit. zákona.*“

Závěry zjišťovacího řízení STC1608 byly publikovány 25.1.2013 a jsou zastaralé

⁷ Jak je vidět na fotografiích v příloze 16, tato podmínka byla porušována v průběhu celé výstavby, a to při vědomé ignoranci stavebního úřadu MÚ Říčany, který toto rozhodnutí vydal a o stavu porušování byl opakovaně informován a nabádán ke zřízení nápravy. I z těchto událostí usuzujeme, že stavební úřad Říčany zájmy stavebníka prosazuje nad rámec svých pravomocí.

⁸ https://portal.cenia.cz/eiasea/detail/EIA_STC1608

obsahově i s ohledem na dynamiku provozu na souvisejících komunikacích (současně odhadovaná intenzita dopravy je vyšší minimálně o 1/3, viz k tomu samostatný bod). Obsahová zastaralost spočívá v zásadním rozšíření komerční zóny Čestlice jih, v záměru napojení na exit 6, v napojení obytné lokality „Michovka“ v Průhonicích. Žádný z těchto záměrů nebyl rámci zjišťovacího řízení posouzen.

Podle názoru žalobce je tak stanovisko dotčeného orgánu na úseku posuzování vlivů na životní prostředí jednak mylné a jednak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V tomto stanovisku nejsou uvedeny důvody, na základě kritérií ustanovení § 4 odst. 1 písm. c změny těchto záměrů, *pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena, nebo které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, zejména pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání.* Žalobce tvrdí, že změna z ukončení komunikace smyčkovým obratištěm na nové propojení na ulici Říčanská je významnou změnou způsobu užívání infrastruktury, který má být posuzován ve zjišťovacím řízení.

Neuvedení důvodů pro neposuzování vede k nepřezkoumatelnosti vyjádření pro nedostatek důvodů.

V napadeném rozhodnutí se na str. 7 uvádí, že „*nyňí projednávaná stavba byla předmětem projednání ve zjišťovacím řízení „Vybudování infrastruktury v katastrálním území Čestlice“ zakončeném v roce 2013 pod č.j. 173133/2012/KUSK se závěrem, že nebude posuzováno. Tehdy měla dotčená veřejnost ze zákona danou příležitost se vyjádřit, čehož nevyužila. Jedná se o jednosměrné propojení primární místní komunikace až k ulici Říčanská, ...*“ Toto tvrzení je však nepravdivé, protože v uvedeném řízení byla projednávána zcela jiná varianta stavby. V oznámení záměru (příloha 14a, str. 4) se doslova píše: „*Řešená nová páteřní komunikace **nebude** na tuto ulici spojující obce Průhonice a Čestlice napojena.*“ Žalobce tedy tvrdí, že napojení na ulici Říčanská nelze dnes považovat za změnu existující stavby, naopak, z věcně obsahového i z procesního hlediska se jedná o zcela novou stavbu bez vazby na předchozí vyhodnocení vlivů na ŽP. A neplatí logicky ani formulace „*Tehdy měla dotčená veřejnost ze zákona danou příležitost se vyjádřit, čehož nevyužila.*“, protože možnost vyjádřit se k výjezdu na Říčanskou nenastala v žádném předchozím řízení, žádná řízení s výjezdem nepočítala.

V napadeném rozhodnutí je na straně 8 zcela účelově a v rozporu s realitou uvedeno, že „*Odkaz na změnu č. 1 územního plánu obce Čestlice a její SEA se na předmětný záměr nijak nevztahuje*“. Změna č. 1 Územního plánu Čestlic ze dne 27. 9. 2016 mimo jiné vymezuje zastavitelnou plochu Z12c pro Komerční zónu Čestlice jih v rozsahu 19,14 ha, která tvoří druhou polovinu zóny směrem k exitu 8 a napadeným rozhodnutím měněná obslužná komunikace jí prochází. Doprava z této nově vymezené zastavitelné plochy bude pochopitelně tuto komunikaci využívat a proto je s jejími dopady potřeba počítat. Dále na str. 8 orgán tuto svou úvahu rozvíjí, když píše, že „*K zadání dopravní studie chybí vstupní parametry, kapacity dopravy vyvolané konkrétními dopravními záměry v komerční zóně, protože žádný z objektů v zóně dosud nestojí a není v provozu.*“ Toto je opět lživé tvrzení,

protože kapacity dopravy jsou uvedeny právě v dokumentech SEA pro změny č. 1 i obsahově totožné změny č. 2 ÚP Čestlic (příloha 13). Nepravdivost tohoto výroku je dokázána i existencí dle názoru orgánu neuskutečnitelné dopravní studie – viz příloha 12.

Svoji argumentaci pak odvolací orgán korunuje úvahou na str. 10, že „Z uvedených důvodů u odvolatelů 1 a 2 lze tedy shrnout, že jejich tvrzení se jeví na základě dostupných podkladů jako silně zveličující a pravděpodobně postrádající reálný základ. Tvrzená „újma“ nemůže být vyvolána samotnou stavbou „komunikace a inženýrské sítě Čestlice“, kdy případné existující povolení výstavby souvisejících komerčních areálů odvolatelé 1 a 2 netvrdí. Z tohoto hlediska tedy tvrzená hrozící „újma“ se jeví být tvrzením předčasným.“ Odvolací orgán tedy předkládá názor, že dopad komunikace na ŽP nelze hodnotit přes dopady očekávaného provozu, my jsme opačného názoru a trváme na tom, že vliv komunikace na životní prostředí musí být vyhodnocen včetně důsledků provozu v nejaktuálnějším odhadu.

Na jedné straně tedy odvolací orgán tvrdí, že objemy dopravy jsou neznámé, na druhé straně jsou žalobcem předložené oficiálně dostupné odhady zveličující. Logicky může platit pouze jedno z těchto tvrzení a postup úřadu je opět logicky nekonzistentní a čistě účelový. Odvolací orgán tedy jednak vědomě legalizuje nepřipustný přístup k parciálnímu vyhodnocování vlivů na životní prostředí, a jednak bagatelizuje vliv pozemní komunikace na životní prostředí předstíraje nedostupnost odhadů provozu. K nepřipustnosti takové úvahy odkazujeme např. na usnesení Krajského soudu v Praze 47 A 6/2015 – 56 ze dne 22. května 2015: „Podstatné je prokázání toliko hrozby závažné škody, nikoliv až samotného následku v podobě škody (pak by totiž přiznání odkladného účinku žalobě ztrácelo smysl, neboť jeho účelem je právě zabránění takovému následku).“ Hrozba závažné škody je v tomto případě prokázána mimo pochybnosti.

Žalobce na základě výše uvedeného tvrdí, že vyjádření k neprovádění EIA je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a že záměr v této podobě nebyl nikdy předmětem posouzení vlivů na životní prostředí. Žalobce tvrdí, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná, protože jim chybí posouzení vlivů na životní prostředí a podkladová stanoviska v této věci jsou nezákonná.

8. Chybějící posouzení vlivů na životní prostředí v rozporu s podmínkami

Závěr zjišťovacího řízení k záměru „Vybudování infrastruktury v k.ú. Čestlice“ ze dne 25. 1. 2013, č.j.: 173133/2012/KUSK, sp.zn.: SZ_173133/2012/KUSK uvádí: „Vybudování infrastruktury v k.ú. Čestlice“ *nebude dále posuzován podle citovaného zákona*

Podmínkou realizace záměru je, aby v dalších fázích povolovacích řízení tohoto záměru byla zohledněna opatření doporučená v části D.IV „Opatření k prevenci, vyloučení, snížení, popřípadě kompenzaci nepříznivých vlivů“ na str. 49 – 51 z 58 předloženého oznámení a dále podmínky a doporučení, uvedená v obdržených vyjádřeních dotčených správních úřadů a územních samosprávních celků a souhrnném vypořádání připomínek tohoto závěru zjišťovacího řízení. Tyto podmínky musí být respektovány v následujících stupních projektové dokumentace a zahrnuty jako podmínky návazných správních řízení.“

Obec Průhonice přitom: „Požaduje, aby zásobování stavby infrastruktury i vlastních areálů bylo zajištěno z EXITU 8 nebo z nově vybudovaného EXITU 6, tedy nikoliv ze stávajícího EXITU 6 přes místní komunikace a silnici III/0039 (ul. Říčanská).“ Tato podmínka je i součástí původního územního rozhodnutí a je proto zachována i v napadené změně územního rozhodnutí. Na základě podmínky o zásobování z Exitu 8 bylo původní územní rozhodnutí vydáno bez výjezdu na ulici Říčanská a navrhovaná změna záměru tento požadavek bez bližšího odůvodnění porušuje. Žalobce tvrdí, že pojem zásobování byl od počátku používán ve smyslu veškerého automobilového provozu. Žalobce nesouhlasí se současným restriktivním výkladem, že se jedná pouze o zásobování zbožím. Tento výklad je naprosto v souladu s citovaným oznámením záměru (příloha 14a, str. 4), kde se doslova píše: „Řešená nová páteřní komunikace **nebude** na tuto ulici spojující obce Průhonice a Čestlice napojena.“

Napadené rozhodnutí ve věci „nové propojení primární komunikace na silnici III/0039 (ul. Průhonická/Říčanská)“ je tedy v přímém rozporu s podmínkami zjišťovacího řízení a je nezákonné. Jak je vidět na fotografiích v příloze 16, tato podmínka byla porušována v průběhu celé výstavby, a to při vědomé ignoranci stavebního úřadu MÚ Říčany, který toto rozhodnutí vydal a o stavu porušování byl opakovaně informován a nabádán ke zřízení nápravy.

9. Chybějící posouzení vlivů na životní prostředí – „salámování“ záměru

Za zcela zásadní problém a porušení zákona o posuzování vlivů na životní prostředí žalobce považují žadatelem aplikovaný a úřady dosud akceptovaný postup ve vztahu k hodnocení vlivů na životní prostředí. Nezákonnost postupu spatřuje žalobce v tom, že si žadatel nechává schválit svoje záměry v té podobě a rozsahu, ve které předpokládá nejmenší odpor a v druhém kroku buď požaduje změny směrem ke skutečně zamýšlenému stavu, nebo další navazující záměry. To je případ jak zde požadovaného napojení komunikace na ul. Říčanská, tak i celé tzv. „Komerční zóny Čestlice jih“.

Stavební projekt „Komerční zóny Čestlice jih“ je posuzován a schvalován po částech v rozporu se směrnicí EIA, zákonem i podmínkou závěru zjišťovacího řízení („V případě navazujících záměrů v lokalitě zhodnotit záměry v kumulaci vlivů jako celku.“).

Z hlediska urbanistického, architektonického i z hlediska příznivého rozvoje obce by měl být nejprve předložen a odsouhlasen návrh na celkové nové využití území. Teprve na základě tohoto by pro celé území měla proběhnout další příprava, do níž spadá mj. i proces posuzování vlivů na životní prostředí. Pro koncepční postup v území jsou vytvořeny ideální podmínky - celistvost, jasné vymezení mezi komunikacemi a možnost výstavby tzv. „na zelené louce“. Jednotlivé stavby v zóně navíc nejsou schopné samostatné existence a samostatného provozu – obchodní domy nemohou fungovat bez komunikací a bez infrastruktury a tato naopak postrádá smyslu bez prodejen. V rámci celkového využití může být samozřejmě stanovena i etapizace.

Místo koncepčního způsobu však žadatel postupuje ve smyslu tzv. „salámové metody“. Jak je patrné z Informačního systému EIA⁹, na základě zjišťovacího řízení podle § 7 zákona č. 100/2001 Sb., dospěl příslušný úřad k závěru (88208/2009/KUSK/OŽP-Blá), že záměr „Komerční zóna Čestlice jih (lokalizována na území obce Čestlice ležícím jižně od dálnice D1 mezi 6 – 8 km a ohraničena dálnicí D1 mezi exity E6 a E8 a okrajem Průhonice)“ bude dále posuzován podle citovaného zákona. Žadatel se proto rozhodl tento záměr obejít změnou postupu z původního *en bloc* na *per partes*, čili právě „salámovou metodou“. V důsledku toho se pak žadatel u prvních tří částí celkového záměru („Vybudování infrastruktury v k.ú. Čestlice“, „Kostka Čestlice“ a „CP Čestlice“) v rámci samostatně konaných zjišťovacích řízení (173133/2012/KUSK¹⁰, 017966/2013/KUSK¹¹, 115425/2014/KUSK¹²) skutečně podařilo dosáhnout kýženého verdiktu „nebude dále posuzován podle citovaného zákona“.

Na tuto skutečnost poukazuje například i Středočeský kraj, který v rámci zjišťovacího řízení požadoval *další posuzování záměru „Vybudování infrastruktury v k.ú. Čestlice“ dle zákona č. 100/2001 Sb., neboť dojde k velkému záboru zemědělského půdního fondu (dále jen ZPF), lokalita je již velmi dopravně zatížená a oznámení nezohledňuje návazné záměry, neboť vybudování infrastruktury předpokládá další využití.*

Obec Průhonice rovněž nesouhlasila s částečným vyhodnocováním vlivů na ŽP v inkriminované zóně (viz závěry 017966/2013/KUSK¹³, str. 3): „*Pokud je takto po etapách posuzována ucelená lokalita, nelze dle našeho názoru objektivně posoudit dopad na životní prostředí v obci Průhonice. Obec s tímto postupem nesouhlasí a požaduje posouzení vlivu celé komerční zóny na životní prostředí.*“

Posouzení nezohledňuje ani požadované zbudování nového výjezdu z D1, který investor nazývá „prodloužením kolektoru exitu 6“ a který bude znamenat další vyvolanou dopravu nad rámec přiznaných intenzit. Žalobce poukazuje na stanovisko Ministerstva vnitra ČR Č. j. MV- 56257-2/OBP-2016 (příloha 11) „*Všechny tři související stavby, tj. prodloužení kolektoru, komunikace Primární a její propojení na silnici III/0039 budou uvedeny do provozu jako jeden celek.*“

Uvedeným způsobem se stavební záměr i jeho změna vyhnula posuzování vlivů na životní prostředí jako celek, stejně jako např. komplexnímu posouzení vlivů na hlukovou zátěž v území. Vzhledem k tomu, že se žadatel účelovým postupem vyhnul vyhodnocení vlivů svého záměru „Komerční zóna Čestlice jih“, jehož je předmětná komunikace součástí, na životní prostředí EIA podle zákona č. 100/2001 Sb., nebylo by s ohledem na množství samostatně projednávaných záměrů ani možné dovodit všechny důsledky požadované změny.

V souladu s ustanovením § 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, se v dlouhodobém záměru jeho jednotlivé etapy posuzují „*samostatně a v kontextu vlivů záměru*

⁹ http://portal.cenia.cz/eiasea/detail/EIA_STC1095

¹⁰ https://portal.cenia.cz/eiasea/detail/EIA_STC1608

¹¹ https://portal.cenia.cz/eiasea/detail/EIA_STC1627

¹² https://portal.cenia.cz/eiasea/detail/EIA_STC1800

¹³ https://portal.cenia.cz/eiasea/detail/EIA_STC1627

jako celku“. Podle přílohy 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí bodu I. 2. Parametry záměru musí být zváženy zejména s ohledem na „kumulaci jeho vlivů s vlivy jiných známých záměrů (realizovaných, připravovaných, uvažovaných)“. Podle přílohy 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí bodu I. 4. Je základním údajem o záměru „Charakter záměru a možnost kumulace s jinými záměry“. Toto jsou klíčová ustanovení, ze kterých lze dovozovat, že v procesu EIA by měl být záměr posuzován komplexně.

Stavební úřad v napadeném rozhodnutí na str. 7 píše: „Stavebník postupuje platných předpisů, již v počátku nemohl zpracovat záměr na celou lokalitu, protože část označena jako R3 byla určena dle Územního plánu platného do 22.10.2016 pouze jako rezerva.“ Což neodpovídá realitě, protože s komerční zónou mezi výjezdy 6 a 8 počítá investor od počátku bez ohledu na stav územního plánu, jak je patrné z citovaných zjišťovacích řízení.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 47/2012 – 38 uvádí: „[15] Právě ze shora uvedených důvodů je u výše zmíněných postupů (vydávání stanoviska EIA, územní řízení) nežádoucí tzv. „salámová“ metoda. Takto bývá v praxi neformálně označována taktika, která se v praxi používá pro strategii, kdy se kontroverzní nebo obtížné cíle a řešení, nejen ve stavebnictví při trasování silnic a dálnic, rozdělí na dílčí kroky a prosazují se postupně. Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008 - 301, že by měl být určitý návrh podroben posouzení vlivů na životní prostředí jako jeden záměr. Realizace určité stavby má totiž dopad na životní prostředí jako celek, vliv dílčích staveb je z tohoto hlediska irelevantní. Právě v posuzování vlivů na životní prostředí by proto tzv. „salámová“ metoda neměla mít místo, naopak by se spíše měla uplatnit metoda opačná, jež lze označit termínem puzzle.“ Obdobně srovná rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 119/2014 – 34: „Právě v posuzování vlivů na životní prostředí by proto tzv. „salámová“ metoda neměla mít místo ...“. nebo rozsudky č.j. 9 As 28/2012 – 129 a č.j. 6 As 207/2014 – 36.

Analogicky lze odkázat i na ustálenou judikaturu Soudního dvora Evropské unie: „Konečně je třeba předkládajícímu soudu připomenout, že cíl právní úpravy nelze obejít rozdělením záměrů a že nezohlednění jejich kumulativního účinku nesmí mít za praktický následek skutečnost, že všechny záměry uniknou povinnosti posouzení, když jako celek mohou mít významný vliv na životní prostředí ve smyslu čl. 2 odst. 1 směrnice 85/337“ (viz v tomto smyslu rozsudek C-392/96, Commission v. Ireland, paragraphs, 76, 82; C-142/07, Ecologistas en Acción-CODA, paragraph 44 ; C-205/08, Umweltanwalt von Kärnten, paragraph 53; Abraham and Others, paragraph 27; C-275/09, Brussels Hoofdstedelijk Gewest and Others, paragraph 36).

10. Chybějící výjimka pro zásah do zvláště chráněných druhů

Žalobce odkazuje na vyjádření Středočeského kraje, který v rámci závěrů zjišťovacího řízení pro záměr Vybudování infrastruktury v k.ú. Čestlice (viz závěr zjišťovacího řízení ze

dne 25. 1. 2013, č.j. 173133/2012/KUSK¹⁴) na str. 3 uvádí: „V rámci provedeného biologického průzkumu byl v prostoru plánovaného záměru zjištěn výskyt zvláště chráněných živočichů: křepelka polní (*Coturnix coturnix*) a čmeláci rodu *Bombus*.“

Závěr zjišťovacího řízení pro záměr Vybudování infrastruktury v k.ú. Čestlice jako podmínku uvádí: „Získat souhlasnou výjimku ze zákazů u zvláště chráněných druhů, jejichž jedinci budou záměrem škodlivě dotčeni ve svém přirozeném vývoji od příslušného orgánu ochrany přírody (Krajský úřad Středočeského kraje) před realizací záměru zejména v případě, pokud bude dotčen hnízdní biotop křepelky či narušeny její významné migrační cesty nebo pokud dojde k dotčení hnízd čmeláků rodu *Bombus*.“

Napadená rozhodnutí prodlužují komunikaci na úkor ochranné zeleně a mohou tak ohrozit či zničit biotopy a migrační cesty výše uvedených zvláště chráněných druhů. Napadená rozhodnutí se touto skutečností vůbec nezabývají a neobsahují ani rozhodnutí o výjimce pro zvláště chráněné druhy.

Žalobce proto tvrdí, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem o posuzování vlivů na životní prostředí (porušuje podmínky zjišťovacího řízení) a zákonem o ochraně přírody a krajiny (chybějící výjimka pro zásah do ochranných podmínek zvláště chráněných druhů).

11. Nesprávně zjištění skutkový stav - zásadní rozpory v odhadech objemu dopravy

Podklady vydaného územního rozhodnutí vychází z dokumentu Dopravně-inženýrské posouzení napojení rozvojové zóny v oblasti Průhonice na dálnici D1, z listopadu 2010 (příloha 14c). Posouzení na str. 7 uvádí odhad dopravy: „Objem nově generované dopravy z rozvojové zóny byl použit z podkladu obdržené od zadavatele této studie (...). Rozvojová zóna je složena ze tří oblastí, jejichž předpokládaný celkový objem cest za den činí 6973 v jednom směru.“ To je citováno i v závěrech zjišťovacího řízení pro záměr Vybudování infrastruktury v k.ú. Čestlice¹⁵ (příloha 14b), kde je uvedeno na str. 3: „Bylo počítáno s předpokládaným objemem nově generované dopravy z rozvojové zóny, jež se bude skládat ze tří oblastí, jejichž celkový objem cest za den činí 6973 v jednom směru.“

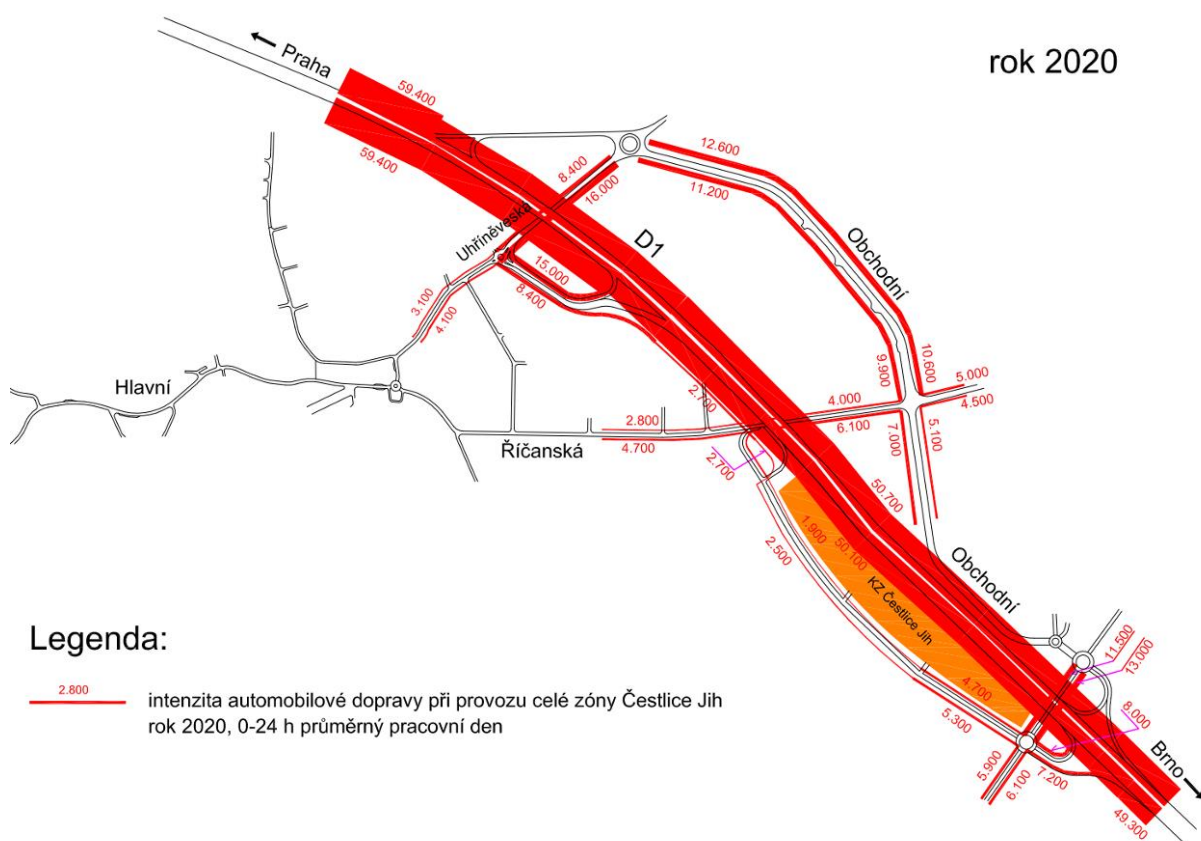
Žalobce odkazuje na Vyhodnocení vlivů návrhu změny č. 2 územního plánu Čestlic na životní prostředí (příloha 13), které poskytuje agregovaná data k této zóně a počítá (str. 41) s 9.500 vozidly v jednom směru. Přičemž na str. 56 je explicitně konstatováno, že došlo k revizi odhadu: „došlo ke zpřesnění objemu generované dopravy z 6 800 na cca 9 500 voz./den v jednom směru“.

Uvedené odhady provozu navíc nezohledňují napojení exitu 6. V dokumentu investora¹⁶ je dostupný kartogram přiznávající na tomto sjezdu provoz dalších 2.700 vozidel denně.

¹⁴ https://portal.cenia.cz/eiasea/detail/EIA_STC1608

¹⁵ https://portal.cenia.cz/eiasea/detail/EIA_STC1608

¹⁶ <https://ozprahajih.cz/doprava/>

Poslední aktuální údaje tedy přiznávají provoz minimálně o třetinu vyšší a při započtení prodloužení exitu 6 pak dokonce o 75 % vyšší než původní dokumenty uvažované ve zjišťovacím řízení.

Pro ilustraci důsledků nesprávného odhadu provozu žalobce odkazuje na provedené „KAPACITNÍ POSOUZENÍ SVĚTELNĚ ŘÍZENÉ KŘÍŽOVATKY OBCHODNÍ – PRŮHONICKÁ“ (příloha 12)¹⁷. Toto posouzení bylo zpracováno za účelem uklidnění veřejného mínění obce Průhonice a proto vychází z podhodnoceného počtu vozidel – viz kartogram na str. 4 dokumentu, ze kterého vyplývá, že výpočet je založen na počtu 3.450 vozidel směrem na Čestlice denně, což je pouze 56 % z výše přiznaného počtu 6.100. Jinými slovy, vstupní údaj pro kapacitní posouzení křižovatky musel být drasticky snížen, aby křižovatka kapacitně vyhověla. Potažmo z toho lze vyvodit, že by se po přivedení předpokládaného objemu dopravy tvořily kongesce na ulici Říčanská, které se tam v případě problémů na D1 tvoří již dnes. Přetížení ulice Říčanská v ohledu tranzitní dopravy by pak degradovalo kvalitu bydlení (hluk, znečištění ovzduší) v přilehlých rezidenčních čtvrtích obce Průhonice.

Použité podklady pro prvostupňové i napadené rozhodnutí jsou tedy zastaralé a neúplné. Podle ustanovení § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v takovém rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby byl úkon správního orgánu úkonem v souladu s požadavky obsaženými v § 2 správního

¹⁷ O tomto posouzení žalobce nepochopitelně tvrdí, že je neproveditelné.

řádu, tedy se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu, zásadou nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání.

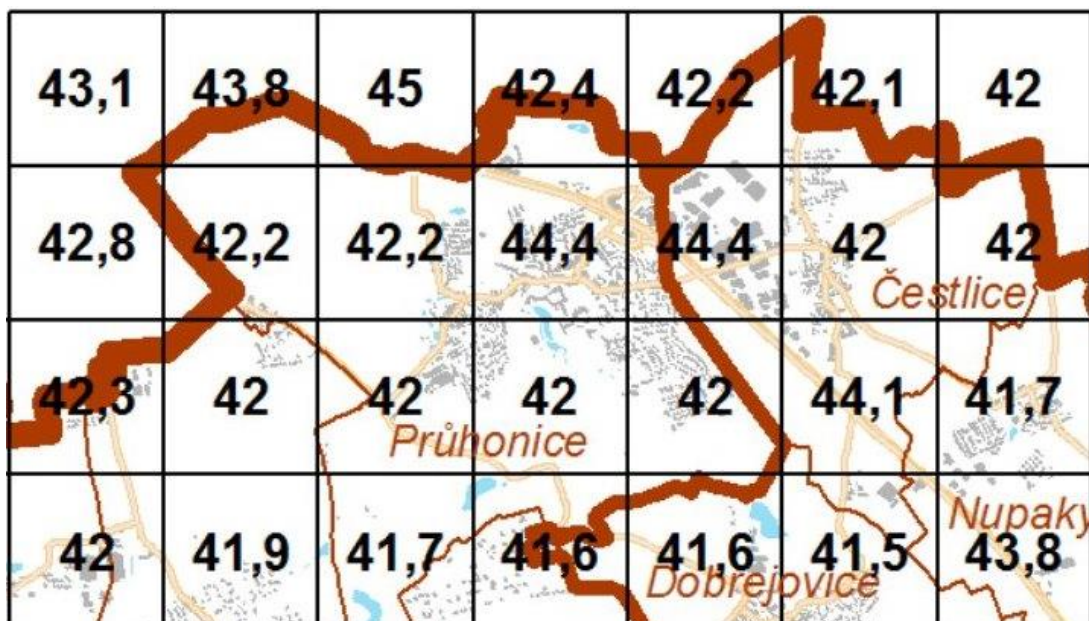
Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel ze zastaralých a neúplných podkladů, nepostupoval proto tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tím porušil § 3 správního řádu.

12. Překročení imisních limitů pro ochranu ovzduší

V oznámení záměru (příloha 14a) je na str. 25 uvedeno, že „Na základě dostupných informací z těchto zdrojů můžeme konstatovat, že v zájmové lokalitě je epizodicky, v období se zhoršenými rozptylovými podmínkami, překračován krátkodobý imisní limit pro částice PM₁₀, ostatní imisní limity jsou plněny.“

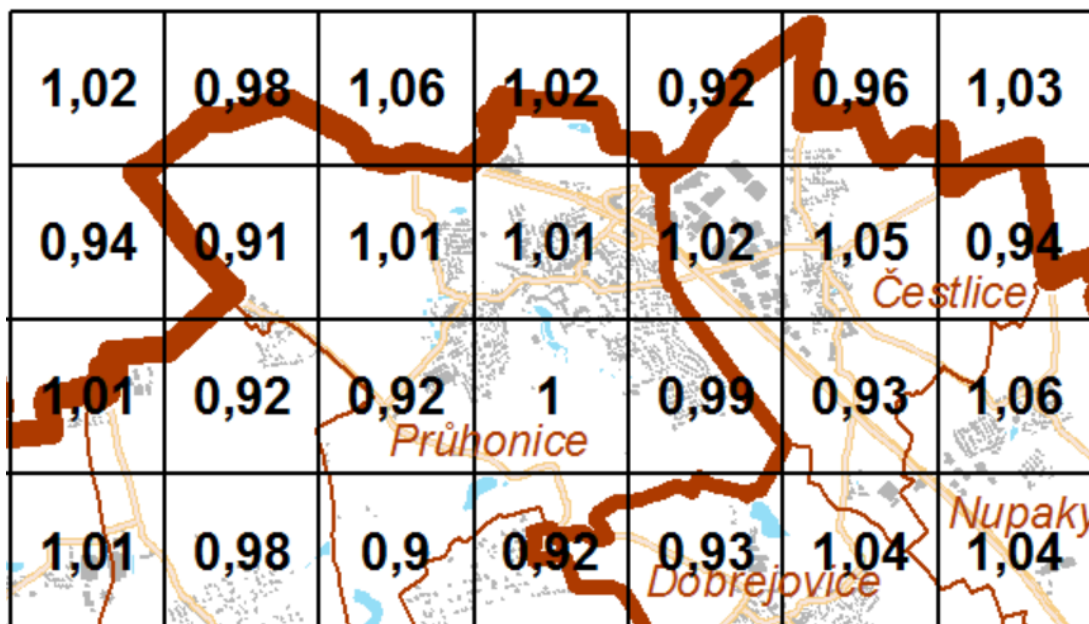
Sám stavební úřad v územním rozhodnutí záměru CP Čestlice č.j. 48043/2017-MURI/OSÚ/00029 (příloha 6a) na str. 13 uvádí, že „Překročení imisních limitů v blízkosti dálnice D1 je objektivním stavem“.

Následující graf znázorňuje ukazatel 36. nejvyšší hodnota denní imise PM₁₀ v průměru z let 2011-2015 dle ČHMÚ¹⁸. Denní imisní limit pro prachové částice PM₁₀ je stanoven na 50 µg/m³ a tento imisní limit nesmí být překročen více než 35x za kalendářní rok. Z následujícího obrázku vyplývá, že jakkoli je tento limit plněn, limit pro průměrnou roční imisi (PM₁₀ I_{Hr} = 40 µg/m³) je překročen minimálně 36 dní v roce, a to jak v lokalitě zóny, tak i ve všech okolních obcích. To potvrzuje závěr o epizodickém překračování limitu, avšak tvrzení „ostatní imisní limity jsou plněny.“ dnes již neplatí.

¹⁸ http://portal.chmi.cz/files/portal/docs/uoco/isko/ozko/15petileti/png/stredocesky_CZ.html

Hodnota pětiletého průměru pro benzo(a)pyren z let 2011-2015 dle údajů poskytovaných ČHMÚ¹⁹ překračuje v inkriminovaném prostoru imisní limity podle zákona o ochraně ovzduší 201/2012 Sb. (1,0 ng/m³)²⁰ a tento limit je překračován i na většině rezidenčních částí obcí Průhonice, Čestlice, Nupaky a Dobřejovice – viz obr.:

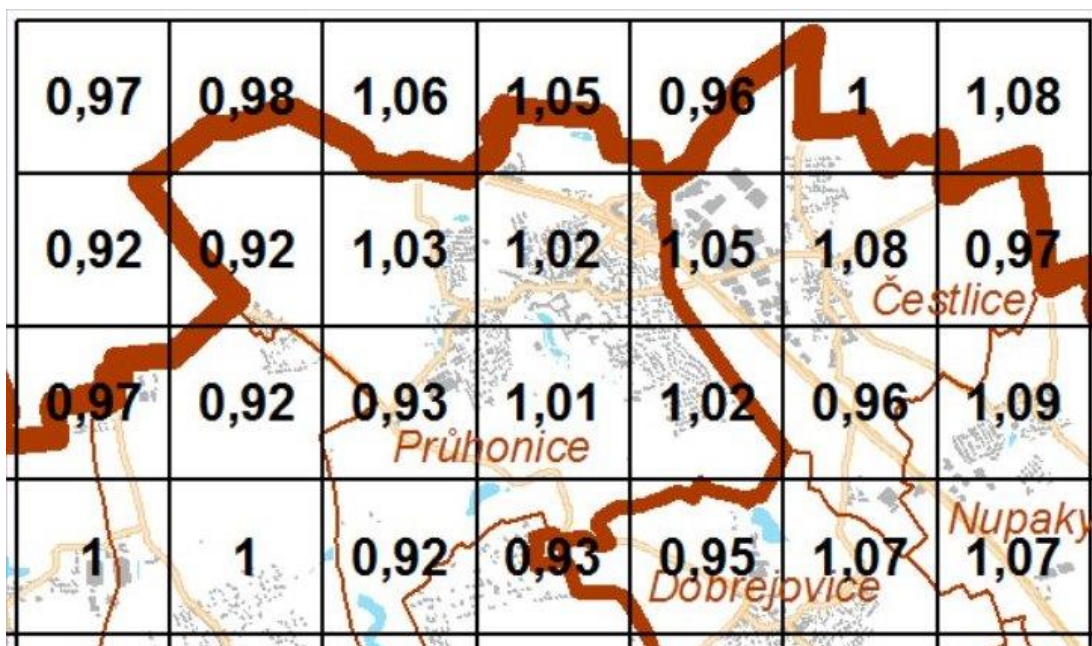

Na průměrech posunutých o rok tzn. 2012-2016²¹ vidíme v oblasti plánované obchodní zóny i rezidenčních čtvrtí zmíněných obcí nárůst v řádu jednotek procent, což s ohledem na průměrování parametru za 5 let znamená jediné rapidní zhoršování sledovaného ukazatele – viz obr.

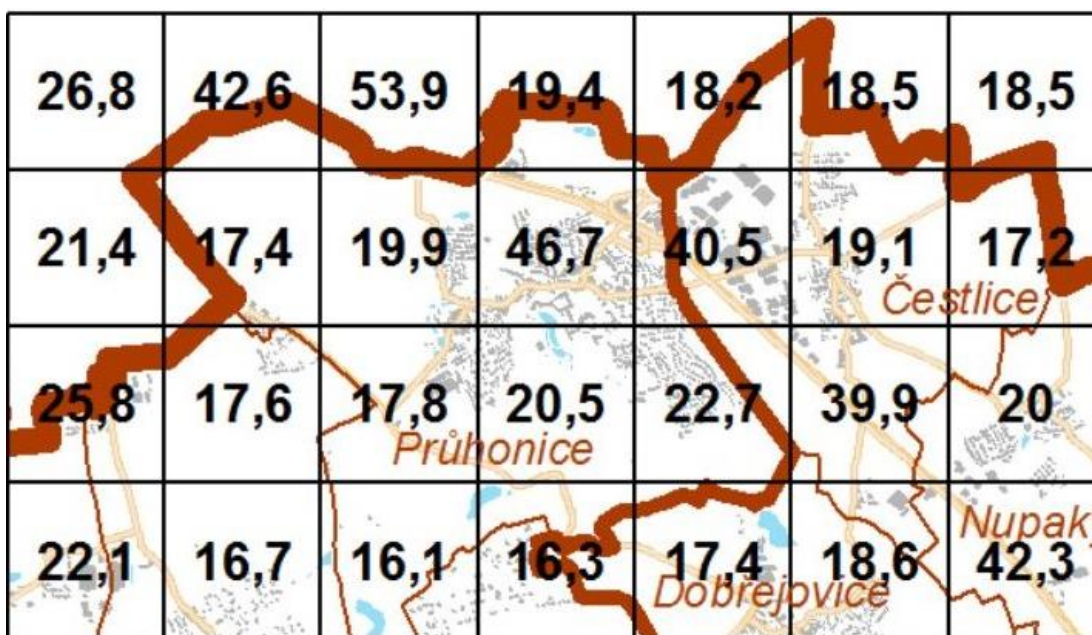
¹⁹ Tamtéž.

²⁰ http://portal.chmi.cz/files/portal/docs/uoco/isko/info/limity_CZ.html

²¹ http://portal.chmi.cz/files/portal/docs/uoco/isko/ozko/16petileti/png/stredocesky_CZ.html

ČHMÚ²² publikuje i ukazatele znečišťujících látek, které mají stanoven **imisi limit pro ochranu ekosystémů a vegetace**. Průměrné roční koncentrace oxidů dusíku (NO_x) za období 2012–2016 jsou uvedeny v následujícím obrázku s tím, že imisi limit je stanoven na 30 µg/m³.

Imisi limity pro ochranu ovzduší jsou tak překračovány v řádu desítek procent jak na většině (pravděpodobně na celé) ploše plánované komerční zóny, tak i na větší části rezidenčních oblastí obce Průhonice, neboli v ochranném pásmu památky UNESCO Průhonického parku.

²² Tamtéž.

Napadené rozhodnutí ani stanovisko Krajského úřadu Stč. kraje ze dne 2.2.2016 č.j. 005089/2016/KUSK překračování imisních limitů vůbec nereflexuje.

Změna umístění stavby neobsahuje žádná kompenzační opatření, kterým by projekt mohl přispět ke snížení znečištění ovzduší, naopak vyvolaným provozem situaci dále nepřípustně zhorší.

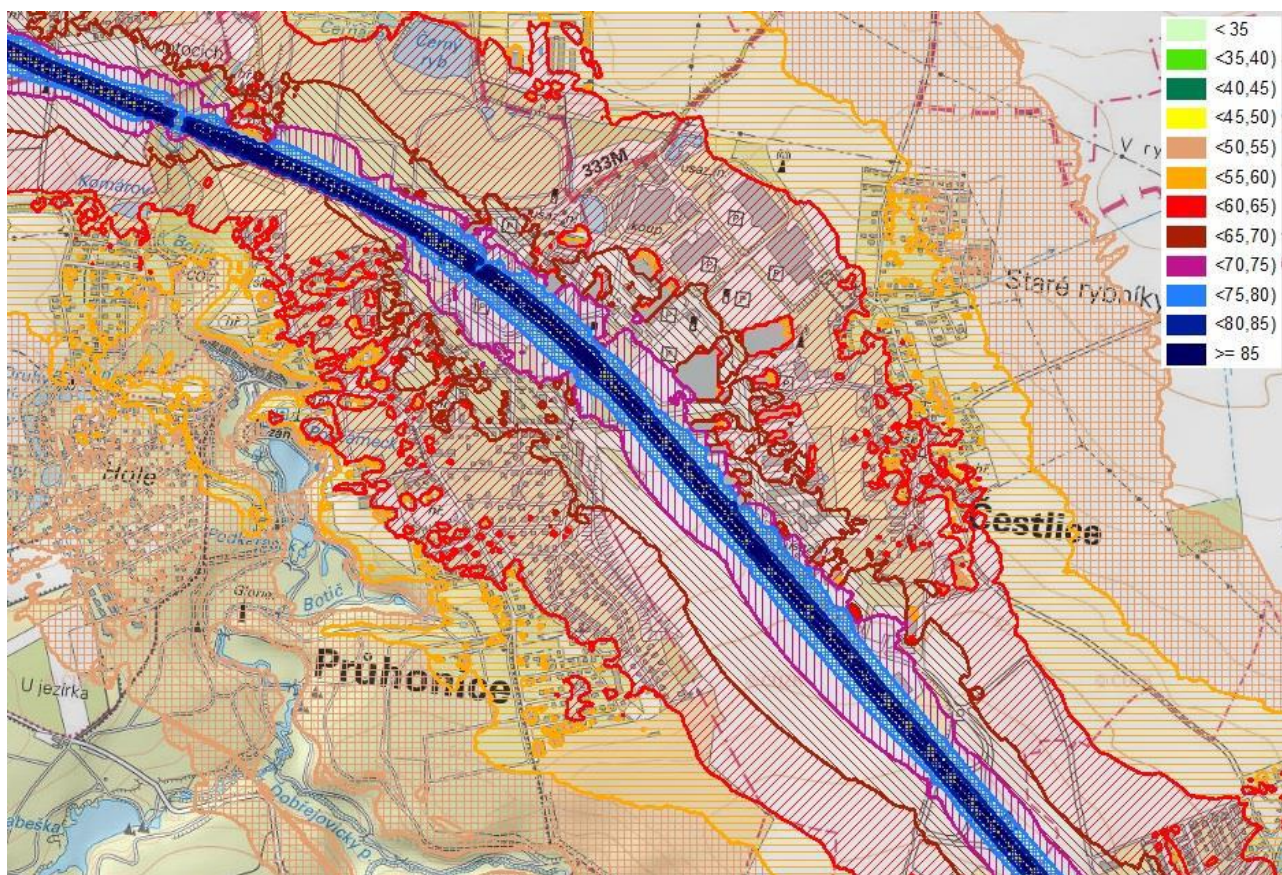
Žalobce deklaruje ochranu ekosystémů a vegetace v pásmu ochranné zeleně a Průhonického parku před dalším navyšováním nadlimitních koncentrací NO_x vyvolanou automobilovou dopravou jako další zájem spadající přímo pod ustanovení § 1-3 ZOPK.

V území dotčeném napadeným rozhodnutím jsou tak prokazatelně překročeny imisní limity pro ochranu ovzduší. Napadené rozhodnutí znamená pro území zvýšenou dopravní zátěž (namísto obslužné komunikace paralelní komunikace s D1). Napadené rozhodnutí přitom neobsahuje žádná kompenzační opatření. Stavebnímu i odvolacímu úřadu je známá situace překročených imisních limitů v lokalitě, přesto napadené rozhodnutí ani závazná stanoviska věcně neodůvodňují umístění stavby do nadlimitně zatíženého území. Tímto postupem stavebního úřadu byl porušen jak § 12 a 13 zákona č. 17/1992 Sb., tak § 18 odst. 1 a § 19 odst. 1 písm. c) a m) stavebního zákona a zákon o ochraně ovzduší. Popsaný postup stavebního úřadu je dále v rozporu se zásadou zákonnosti (§ 2 odst. 1 správního řádu), zásadou minimalizace zásahů do práv a zájmů (§ 2 odst. 3 správního řádu) a zásadou souladu s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu) a zasahuje tak do práv odvolatele.

13. Překročení hygienických limitů pro hluk

V nejnovějším dostupném dokumentu s údaji o aktuálním stavu hlukové zátěže v dané lokalitě, dokumentu SEA z července 2017 k předkládané změně č. 2 územního plánu Čestlic rozšiřující předmětnou komerční zónu (příloha 13) se na str. 20 uvádí že „*Dle provedených výpočtů lze konstatovat, že na fasádách chráněných objektů obce Průhonice (nejbližší obytná zástavba ke komerční zóně Čestlice JIH) situovaných v blízkosti dálnice D1 a nechráněných stávajícím zemním valem jsou v současné době ekvivalentní hladiny akustického tlaku A z automobilové dopravy překračovány, ... Jedná se o fasády řadových rodinných domů a fasády rodinných domů, které necloní zemní val situovaný mezi dálnicí D1 a touto obytnou zástavbou. Konkrétně se jedná o krajní rodinné domy v ulici Říčanská (viz RB č.1 a 21), řadové rodinné domy v ulici Pod Valem situované mezi ulicí Říčanská a zemním valem (viz RB č. 2) a rodinné domy v ulici Pod Valem II situované jižně od konce zemního valu (viz RB č. 5 – 8).*“

V citovaném dokumentu SEA jsou na str. 16 přetisknuty výstupy ze strategické hlukové mapy, ze kterých rovněž vyplývá, že limity pro hluk 70 dB ve dne a 60 dB v noci jsou v přilehlých obytných čtvrtích obce Průhonice překročeny. Zde uvádíme průběh ukazatele Ln (noc) pro hluk z dálnice D1, přičemž je evidentní, že v Průhonicích je tento limit překračován opravdu masivně.

Stanovisko Krajské hygienické stanice č.j. KHSSC 1172/2016 (příloha 9) pouze paušálně, bez odůvodnění a relevantních podkladů vyslovuje názor na vybudování výjezdu a ignoruje jak jeho začlenění v komerční zóně, tak i stávající hlukové pozadí, zejména z dálnice.

Stanovisko Ministerstva zdravotnictví ČR č.j. MZDR 54346/2017-4/OVZ (Příloha 10) neobsahuje žádné odůvodnění a pouze cituje procesní stav věci, tzn. skutečnosti, které jsou pro vyhodnocení správnosti stanoviska KHS irelevantní. Na str. 3 stanovisko MZČR přiznává, že z věcného pohledu záležitost vůbec nezkoumalo: „nemůžeme přednést konkrétní protiargumenty k otázce věcné správnosti či zákonnosti závazného stanoviska KHS, které je předmětem tohoto přezkumu.“ Na str. 4 pak stanovisko MZČR bezesbýtku potvrzuje závěr žalobce svým výrokiem, že „hlukové posouzení nebylo součástí posuzované změny vedení komunikace, protože hluková studie byla zpracována již dříve v rámci zjišťovacího řízení záměru stavby této komunikace“. Lze tedy uzavřít, že stanovisko MZČR bezvýhradně potvrzuje námitky žalobce v ohledu neaktuálnosti a neodůvodněnosti stanoviska KHS.

Na str. 11 napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že ke stanovisku Ministerstva zdravotnictví ČR č.j. MZDR 54346/2017-4/OVZ nikdo z účastníků nevyužil možnosti podání námitek. Žalobce se k němu však obšírně vyjadřuje ve svém podání ze dne 1.5.2018 (příloha 4).

Vzhledem k negativnímu vlivu hluku na volně žijící živočichy (člověka nevyjímaje) žalobce explicitně deklaruje i zájem spadající přímo pod ustanovení § 1 - § 3 ZOPK.

V území dotčeném napadeným rozhodnutím jsou tak prokazatelně překročeny hlukové limity. Napadené rozhodnutí znamená pro území zvýšenou dopravní zátěž (namísto obslužné komunikace paralelní komunikace s D1). Stavebnímu i odvolacímu úřadu je známá situace překročených hlukových limitů v lokalitě, přesto napadené rozhodnutí ani závazná stanoviska věcně neodůvodňují umístění stavby do nadlimitně zatíženého území. Tímto postupem stavebního úřadu byl porušen jak § 12 a 13 zákona č. 17/1992 Sb., tak § 18 odst. 1 a § 19 odst. 1 písm. c) a m) stavebního zákona a zákon o ochraně veřejného zdraví. Popsaný postup stavebního úřadu je dále v rozporu se zásadou zákonnosti (§ 2 odst. 1 správního řádu), zásadou minimalizace zásahů do práv a zájmů (§ 2 odst. 3 správního řádu) a zásadou souladu s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu) a zasahuje tak do práv odvolatele.

14. Ohrožení památky UNESCO

Stavba a potažmo celá komerční zóna Čestlice jih se nachází v ochranném pásmu památky UNESCO Průhonický park (C616-02)²³ – viz příloha 15, **ovšem závazné stanovisko orgánů státní památkové péče dle ustanovení zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, vůbec nebylo vypracováno. Jak stavební úřad, tak i úřad odvolací tento fakt zcela ignorují, vliv na ochranné pásmo památky UNESCO tak nebyl v celém řízení vůbec posouzen.** Napadené územní rozhodnutí přitom přivede do ochranného pásma této památky až desetitisíce aut denně.

Napadené rozhodnutí na str. 4 přesto uvádí v rozporu s evidentní realitou, že „*Změna umístění stavby se nenachází v památkové zóně ani v ochranném pásmu památkové zóny, stavební úřad neshledal rozpor s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území.*“

Je rovněž evidentní, že zřízení výjezdu na ulici Říčanská umožní developerovi dokončit komerční zónu Čestlice jih v plném rozsahu. Výstavba komerčního centra s obrovskou rozlohou zpevněných ploch v již tak v tomto ohledu nadmíru zatíženém katastru Čestlic dále zhorší schopnost krajiny zadržovat povrchové vody i její schopnost vytvářet zásoby podzemních vod s negativním důsledkem pro uvedenou památku UNESCO. Nahrazením orné půdy množstvím zpevněných ploch dle požadavku investora dojde ke zrychlení odtoku povrchových vod na cca 12ti násobek, jak je uvedeno v dostupném vyhodnocení vlivů na ŽP pro jinou část komerční zóny Čestlice jih²⁴.

15. Porušení procesních oprávnění odvolatele

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, čj. 5 A 241/2011-69 se vyjadřuje k poskytování kopií dokumentace ze spisu: „*I. Ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006, které opravňuje stavební úřad poskytnout žadateli kopii dokumentace*

²³ <http://whc.unesco.org/en/list/616/>

²⁴ Vyhodnocení vlivů návrhu změny č. 1 územního plánu Čestlic na životní prostředí na str. 55: „*Na ploše Z12c dojde oproti současnému stavu ke 12ti násobnému zvýšení odtoku povrchových vod.*“

stavby pouze se souhlasem toho, kdo dokumentaci pořídil, nebo se souhlasem vlastníka stavby, které se dokumentace týká, nedopadá na účastníka běžícího stavebního (případně územního) řízení. Tomuto účastníku je stavební úřad povinen pořídit kopii dokumentace v souladu s § 38 odst. 4 správního řádu z roku 2004.“

Žalobce byl nahlížen do spisu dne 13. 4. 2017. Stavební úřad jej odmítl v rozporu se správním řádem nechat nahlízet do spisu (konkrétně poskytnout kopie dokumentace stavby, vybraná závazná stanoviska a vyjádření, atd.) s odůvodněním (příloha 5): „*Doklady a projektová dokumentace, kterou požadujete zaslat, byly podkladem pro vydání rozhodnutí, a dle oznámení o zahájení řízení lhůta k podání námitek a k nahlížení do spisu je stanovena do doby vydání rozhodnutí tj. již uplynula. Rozhodnutí bylo vyvěšeno na úřední desce dne 30. 3. 2017.“* Ustanovení § 38 odst. 1 přitom stanoví: „*Účastníci a jejich zástupci mají právo nahlízet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci.*“

Žalobce proto trvá na tom, že byl oprávněn nahlízet do spisu i po vydání nepravomocného rozhodnutí. Žalobce dále tvrdí, že odmítnutím nahlížení do spisu bylo vážně zasaženo do jeho práv, protože neměl možnost prostudovat podklady napadeného rozhodnutí a uplatnit tyto poznatky v podaném odvolání. Stavební úřad dle názoru žalobce porušil ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu.

16. Nezákonná výzva k vyjádření k podanému odvolání

Stavební úřad ve své „výzvě (k) vyjádření k podanému odvolání“ ze dne 15.5.2017 (příloha 2c) uvádí svojí ničím nepodloženou úvahu, že „*Stejný text jako spolek Krajina pro život podala veřejnost = odvolání nepřijatelné*“. Vzhledem k tomu, že veřejnost byla účastníkem řízení, mělo být její odvolání standardně zohledněno a úřad s ním měl naložit jako s ostatními odvoláními. Žalobce považuje za nepřijatelné, aby o přípustnosti odvolání na základě jeho obsahu (sic!) rozhodoval prvoinstanční úřad a toto rozhodnutí je nutné považovat za hrubé porušení procesních práv.

V.

Žádost o přiznání odkladného účinku

Odkladný účinek může soud žalobě přiznat za splnění následujících podmínek: Jednak žalobce musí prokázat, že by pro něj výkon žalovaného správního rozhodnutí znamenal újmu „*nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám*“. Dále se přiznání odkladného účinku nesmí dotknout nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s veřejným zájmem.

Žalobce k tomu uvádí tyto důvody. Soudní přezkum správních rozhodnutí je běžně poměrně časově náročný. Stavebník má pravomocné územní rozhodnutí a nic mu proto nebrání požádat si o stavební povolení. Podle ustanovení § 94 odst. 5 StavZ: „*Dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává*“. Případné zrušení napadeného rozhodnutí soudy by tak nemělo vliv na již vydané stavební povolení. Taková procesní situace pak ve smyslu § 94 odst. 5 StavZ znamená, že po

případném úspěchu žaloby a zrušení územního rozhodnutí (nebo alespoň jeho právní moci a vykonatelnosti) se již žádné nové územní rozhodnutí nevydává. Nyní žalované vady umístění stavby by již tedy nebyly nijak napravovány, ani kdyby měl žalobce jednoznačný úspěch u soudu, protože právní moc (a vykonatelnost) stavebního povolení takový rozsudek předstihla.

Lze uzavřít, že v takovém případě by žalobci byla navzdory úspěchu v meritu tohoto probíhajícího sporu zcela odepřena reálná soudní ochrana, a to ochrana včasná a spravedlivá. Spor i jeho výsledek by měl již jen formální, reálně neúčinný dopad. V takovém případě by šlo o velmi intenzivní újmu žalobci a jím hájeným zájmům, který se s řadou odůvodněných žalobních bodů obrátil na správní soud v důvěře, že mu bude účinná, včasná a spravedlivá soudní ochrana (v případě úspěchu ve věci) opravdu poskytnuta. Obrátili se na soud s tím, že soud spravedlivě a účinně prověří žalobní body a náležitě o nich rozhodne, a to v procesní situaci, kdy takové rozhodnutí bude mít ještě reálný smysl a dopad.

Vzhledem k důvodným pochybnostem o zákonnosti změny umístění stavby žalobce požaduje provedení včasného soudního přezkumu, tedy soudního přezkumu s reálným dopadem jeho výsledku do stavu v území a do právních poměrů v daném případě. Bez odkladného účinku žaloby takový včasný přezkum zajistit nelze a vzniká reálné riziko zahájení nebo i zhotovení stavby před rozhodnutím soudu.

Žalobce respektuje fakt, že v případě zkoumání podmínek pro přiznání odkladného účinku nelze přezkoumávat důvodnost samotných žalobních bodů, nicméně riziko, že by byla výstavba zahájena nevratnými zásahy v území před skončením soudního přezkumu, by bylo žalobce chápáno jako velmi výrazná a již prakticky neodčinitelná újma. Vznikl by stav, kdy by soudní přezkum žalobních bodů jakkoli důkladný a přesvědčivý, mohl již mít jen symbolický a formální význam. Veškeré snahy žalobce by byly zmařeny.

V tomto kontextu je nutno zdůraznit, že na základě čl. 9 odst. 4 Aarhuské úmluvy (publikované pod č. 124/2004 Sb.) musí být žalobcům z řad dotčené veřejnosti - tedy i žalobci v této věci - vyhověno k jejich návrhům na přiznání odkladného účinku správní žaloby tak, aby nemohlo docházet k situacím, kdy v době rozhodování o správní žalobě již byl povolený záměr nevratně realizován (typicky provedení stavby). Pokud by návrhům na přiznání odkladného účinku vyhověno nebylo, došlo by k porušení čl. 9 odst. 4 Aarhuské úmluvy a rovněž čl. 11 směrnice Rady ze dne 13. prosince 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (11/92/EU), neboť poskytovaná soudní ochrana by pak nebyla včasná a spravedlivá.

Žalobce poukazuje i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2007, č.j. 5 As 53/2006-46 nebo ze dne 29.8.2007, č.j. 1 As 13/2007-63, které stanoví: „žalobcům z řad dotčené veřejnosti musí být vyhověno k jejich návrhům na přiznání odkladného účinku správní žaloby tak, aby nemohlo docházet k situacím, kdy v době rozhodování o správní žalobě již byl povolený záměr nevratně realizován. Pokud by návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověno nebylo, došlo by k porušení čl. 9 odst. 4 Aarhuské úmluvy a čl. 10a směrnice 85/337/EHS, neboť poskytovaná soudní ochrana by nebyla včasná a spravedlivá.“.

V tomto duchu se vyslovuje i Ústavní soud ČR v II. ÚS 3831/14 ze dne 6. 5. 2015 K ústavnosti postupu správních soudů při přezkumu rozhodnutí o povolení stavby dálnice.

S ohledem na okolnosti případu je žalobce přesvědčen, že **má nárok na přiznání odkladného účinku**. Napadené rozhodnutí brání projednání otázek ochrany životního prostředí z formálního důvodu údajné absence legitimace účasti žalobců v řízení. S ohledem na reálné lhůty vydání správních rozsudků žalobce opakuje, že **právo na soudní přezkum územních rozhodnutí existuje *de facto* pouze v případech přiznání odkladného účinku**.

Soud by dle názoru žalobce měl přihlídnout i k tomu, že **napadené rozhodnutí evidentně není vydáno v dobré víře a ve veřejném zájmu, je naopak *ex dolo malo* s účelem zabránění projednání námitek proti dalšímu zhoršování životního prostředí**, a to za prokázané a nezpochybněné situace několika překročených parametrů. Toto tvrzení žalobce dokládá obdobnou situací, kdy prvostupňový orgán i žalovaný obdobně jako v napadeném rozhodnutí odmítnul jako nepřipustné odvolání sousedních vlastníků při povolování „komunikace a inženýrské sítě Čestlice“ na pozemcích v katastrálních územích Čestlice a Průhonice. Žalobě sousedních vlastníků nebyl přiznán odkladný účinek. Krajský soud v Praze rozsudkem sp.zn.: 48 A 60/2015, ze dne 20. 7. 2017 sousedním vlastníkům plně vyhověl. Dopravní komunikace a inženýrské sítě byly však vybudovány ještě před vydáním tohoto rozsudku. Nezákonnost rozhodnutí tak nebyla nikdy nepravěna. Naopak stavebník ve spolupráci s obcí Čestlice následně využívá existence takto vybudované infrastruktury jako argumentu k prosazení další výstavby v komerční zóně Čestlice jih – zde např. při prosazování změny územního plánu Čestlic (Vyjádření odpůrce k žalobě k č.j. 50 A 2/2017, ze dne 3. 2. 2017, str. 8): „*Realizace celé zóny Čestlice – jih je dále odůvodněna potřebou efektivní výstavby a efektivního provozu související dopravní a technické infrastruktury a potřebou kontinuálního rozvoje celé urbanisticky a infrastrukturně ucelené lokality.*“

Žalobce výše podrobně popsal důsledky nepřiznání odkladného účinku žalobě proti územnímu rozhodnutí pro další řízení dle stavebního zákona. Žalobce zdůrazňuje, že vlivy umístění stavby na okolí jsou posuzovány pouze v územním řízení. Pokud tedy byla stavba nezákonně umístěna bez řádného posouzení jejích vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví, je žaloba proti územnímu rozhodnutí jediným okamžikem, kdy je možné tuto nezákonnost zhojit. Odmítnutí odkladného účinku žalobě proti územnímu rozhodnutí tak *de facto* znamená, že stavba bude realizována bez řádného a zákonného posouzení vlivů této stavby. Při posuzování podmínek pro (ne)přiznání odkladného účinku je tak nezbytné nezohledňovat pouze vlivy umístění stavby, ale i její realizace, tj. výstavby a provozu.

Obdobné platí pro argumentaci žalovaného na str. 10, že „*Z uvedených důvodů u odvolatelů 1 a 2 lze tedy shrnout, že jejich tvrzení se jeví na základě dostupných podkladů jako silně zveličující a pravděpodobně postrádající reálný základ. Tvrzená „újma“ nemůže být vyvolána samotnou stavbou „komunikace a inženýrské sítě Čestlice“, kdy případné existující povolení výstavby souvisejících komerčních areálů odvolatelé 1 a 2 netvrdí. Z tohoto hlediska tedy tvrzená hrozící „újma“ se jeví být tvrzením předčasným.*“ Žalovaný tedy předkládá názor, že samotná komunikace nemůže způsobit újmu na životním prostředí a že tuto újmu způsobí až komerční areály. Žalobce k tomu tvrdí, že při posuzování umístění komerčních areálů je naopak odkazováno na existující dopravní infrastrukturu. Vlivy dopravy tak nejsou posouzeny s odůvodněním, že již byly posouzeny při povolování dopravní

infrastruktury. Žalobce tvrdí, že újma na životním prostředí musí být posouzena alespoň v jednom ze všech vedených řízení a toto řízení je pro posouzení nejvhodnější a neúčinnější.

Výkon napadeného rozhodnutí by tak znamenal dopad na žalobcem bráněné zájmy nejen dle ustanovení § 1 – b § 3 ZOPK, ale i dalších zákonů na ochranu veřejného zájmu na příznivém životním prostředí živočichů, rostlin i člověka.

Výkon rozhodnutí povede k závažným ireversibilním škodám na životním prostředí. Konkrétně se jedná o negativní a nevratné důsledky nahrazení ochranné zeleně komunikací s provozem v řádu mnoha (v případě kongescí na dálnici až desítek) tisíc vozidel denně s následujícími důsledky:

- A. Degradaci stávajícího přirozeného biokoridoru a nenávratnou likvidaci životního prostoru živočichů obývajících daný prostor.
- B. Zvýšení hlukové zátěže v situaci překročených hygienických limitů, opět s negativním dopadem na volně žijící živočichy vč. člověka. Aktuální stav významně překročených imisních limitů (nejen) v obci Průhonice je důkladně prokázán a provoz na umísťované komunikaci může situaci pouze dále zhoršit bez dostupných kompenzačních opatření.
- C. Zvýšení znečištění ovzduší v oblasti s překročenými imisními limity s negativním dopadem na volně žijící živočichy vč. člověka. Aktuální stav významně překročených imisních limitů (nejen) v obci Průhonice je důkladně prokázán a provoz na umísťované komunikaci může situaci pouze dále zhoršit bez dostupných kompenzačních opatření.
- D. Ohrožení ekosystémů a vegetace v ochranném pásmu Průhonického parku dalším navyšováním nadlimitních imisí NO_x a dalších vyvolanou automobilovou dopravou.
- E. Zvýšení rizika povodní s negativním vlivem na bráněné zájmy živočichů a rostlin dle ustanovení § 1 – b § 3 ZOPK.
- F. Z hlediska úzkého pohledu ZOPK, bude při zemních a stavebních pracích usmrceno, vystresováno a potažmo vyhnáno ze stávajících životních prostorů mnoho volně žijících živočichů, včetně těch zvláště chráněných.
- G. Případně postavenou komunikaci již nikdy nebude možné plnohodnotně nahradit přírodním prostředím.
- H. Bude narušeno ochranné pásmo památky UNESCO, což může vyústit v hrozbu vyškrtnutí dané památky ze seznamu světového dědictví a v důsledku mít i negativní dopad na reputaci České republiky.

Žalobce v textu žaloby (konkrétně především bodech o překročených limitech hluku a znečištění ovzduší) prokázal bezprostřední hrozbu další degradace již tak přetíženého životního prostředí obce Průhonice i obcí okolních, a proto odkazují na usnesení Krajského soudu v Praze 47 A 6/2015 – 56 ze dne 22. května 2015: „*Podstatné je prokázání toliko hrozby závažné škody, nikoliv až samotného následku v podobě škody (pak by totiž přiznání*

odkladného účinku žalobě ztrácelo smysl, neboť jeho účelem je právě zabránění takovému následku)."

Neobstojí ani argumentace tím, že se jedná pouze o změnu územního rozhodnutí a žalobci, tak nemůže vzniknout žádná újma, protože stavebník je oprávněn realizovat stavbu umístěnou původně. Původně umístěná komunikace je ukončena smyčkovým obratištěm. Změna umístění povoluje nové propojení na ulici Říčanská. Vybudováním výjezdu na ulici Říčanská se z obslužné, slepé komunikace stává plnohodnotná paralelní komunikace s dálnicí D1, která bude v období kongescí na dálnici D1 sloužit jako její objízdná trasa. Vozidla jedoucí do Prahy sjedou na exitu 8 a zkrátí si cestu po komunikaci ležící na hranici obytné čtvrti obce Průhonice.

Ve srovnání újmy způsobené žalobci a jeho zákonem aprobovaným zájmům výkonem žalovaného rozhodnutí i jinými s tím souvisejícími zásahy by újma vzniklá jemu samotnému, veřejnosti i jiným subjektům a veřejnému zájmu přiznáním odkladného účinku žalobě byla nepochybně podstatně větší a závažnější, nežli na druhé straně újma z odkladu vykonatelnosti napadeného rozhodnutí.

Odkladný účinek nezpůsobí žalované straně žádnou újmu, pouze bude donucena splnit svoje zákonné povinnosti a náležitě projednat záležitost ve vztahu k aktuálnímu stavu životního prostředí a rozhodnout dle zákona.

Teoreticky by mohla újma vzniknout stavebníkovi. **Jednalo by se však o pouhé zdržení, nikoli tedy o újmu nevratnou a napravitelnou, čili nepoměrně menší než bude popsaná újma žalobce.** Zatímco následky případných stavebních aktivit budou neodčinitelné, případně tvrzenou majetkovou újmu stavebníka lze nahradit penězi. Navíc pokud stavebník věří v zákonnost svých požadavků – může pokračovat v přípravě projektu a podkladů pro stavební povolení. Stavebník musí nutně počítat s časovou náročností rozhodování o problematice a sporné stavbě. **Stavebník navíc musel vědět, že riziko zpoždění je s ohledem na absenci zákonných podmínek umístění stavby bezprostředně hrozící.** Překročené hlukové i imisní limity jsou obecně známé, rovněž rozporu navržené stavby s podmínkami zjišťovacího řízení si je investor jistě vědom. Odklad v řádu několika měsíců do rozhodnutí soudu rozhodně tak nelze srovnávat s újmou, jež výkonem rozhodnutí a dalšími právními následky aktuálně a nevratně hrozí žalobci, ale i veřejnému zájmu na zachování příznivého prostředí.

Žalobce má navíc za to, že o újmu ve smyslu SŘS se může jednat pouze při **zkrácení zákonných nároků žalobce, naopak nenaplnění nezákonných nároků a vynucení práva nelze hodnotit jako újmu.** Stavebníkovi tak nemůže vzniknout újma v důsledku nerealizace (nebo prodlení v realizaci) nezákonně umístěné stavby. Ve vztahu k požadavkům SŘS tedy žalobce tvrdí, že **přiznáním odkladného účinku třetím osobám žádná újma ve smyslu zákona nevznikne a vzniknout nemůže.**

Poslední podmínkou pro přiznání případného odkladného účinku žalobě je, že takové dočasné procesní opatření **nebude v rozporu s veřejným zájmem.** V daném případě jde o ryze soukromý, komerční záměr stavebníka, developerské společnosti, která hodlá realizovat svůj investiční záměr, jehož cílem je s největší pravděpodobností zisk společnosti, tedy zájem

soukromý a parciální.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 65/2012 „*veřejný zájem musí být výslovně formulován ve vztahu ke konkrétní posuzované záležitosti a musí být přesvědčivě odlišen od zájmu soukromého*“. Veřejný zájem je přitom třeba vyvodit z právní úpravy, z právní politiky a z posouzení různých hodnotových hledisek podle úkolů veřejné správy v příslušné oblasti (sociální, kulturní, ochrany životního prostředí apod.). Veřejné zájmy tvrzené žalobcem jsou pod explicitní specifickou ochranou k tomu účelu vydanými zákony (ZOPK, ZOŽP, ZOZPF atd.), kdežto **výstavba komerčních center výslovné zákonné ochrany nepoživá**, a je tedy v posouzení racionálního zákonodárce nepoměrně méně důležitá. Naopak **ochrana přírody a krajiny, ochrana životního prostředí, ochrana veřejného zdraví, ochrana nezastavěného území, ochrana památky UNESCO jsou ve veřejném zájmu mimo diskusi**. Odkladný účinek tedy nejen že není v rozporu, nýbrž je z hlediska několika důležitých veřejných zájmů vysoce žádoucí.

VI.

Náklady řízení

Žalobce v souladu s ustanovením § 60 SŘS bude v řízení uplatňovat náhradu nákladů. Náklady řízení budou sestávat ze zaplaceného soudního poplatku, odměny právního zástupce počítané podle počtu úkonů, paušální náhrady hotových výdajů počítané podle počtu úkonů a případných hotových výdajů.

VII.

Závěrečný návrh

S ohledem na výše uvedené skutečnosti v části V. této žaloby žalobce navrhuje, aby soud přiznal odkladný účinek této žalobě.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalobce navrhuje, aby soud vydal následující rozsudek:

1. Rozhodnutí Krajského úřad Středočeského kraje č.j. 057735/2018/KUSK, sp.zn.: SZ 084615/2017/KUSK ÚSŘ/Gr datované 9. 5. 2018 a rozhodnutí Městského úřadu Říčany č. j. 8812/2017-MURI/OSÚ/00029, sp. zn.: 99187/2016/Ma ze dne 15. 3. 2017 se zrušuje.

2. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Žalobce zastoupen

JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.,

advokátkou

Přílohy:

- 1)
 - a) *napadené rozhodnutí*
 - b) *Datum vyvěšení UD KUSK 2018-05-21*
- 2)
 - a) *rozhodnutí Městského úřadu Říčany č. j. 8812/2017-MURI/OSÚ/00029, sp. zn.: 99187/2016/Ma*
 - b) *rozhodnutí Městského úřadu Říčany č. j. 1879/2015-MURI/OSÚ/00029, sp. zn.: 112889/2014/Ma*
 - c) *Výzva k vyjádření k podanému odvolání 99187-2016-Ma*
- 3) *Odvolání proti rozhodnutí o změně umístění stavby komunikace ze dne 24. 4. 2017*
- 4) *Doplnění odvolání UR výjezd ze dne 1. 5. 2018*
- 5) *Odmítnutí přístupu ke spisu*
- 6)
 - a) *Územní rozhodnutí CP Čestlice č.j. 48043/2017-MURI/OSÚ/00029, sp. zn.: 34000/2017/Ma, ze dne 10.11.2017*
 - b) *Rozhodnutí 009587/2018/KUSK sp. zn.: SZ 153941/2017/KUSK ÚSŘ/EMB ze dne 5. 2. 2018*
- 7) *Rozsudek KS Praha 48 A 60/2015 – 148*
- 8) *Vyjádření KUSK č.j.005089/2016/KUSK, ze dne 2.2.2016*
- 9) *Stanovisko Krajské hygienické stanice č.j. KHSSC 1172/2016*
- 10) *Stanovisko Ministerstva zdravotnictví ČR č.j. MZDR 54346/2017-4/OVZ*
- 11) *stanovisko Ministerstva vnitra ČR Č. j. MV- 56257-2/OBP-2016*
- 12) *KAPACITNÍ POSOUZENÍ SVĚTELNĚ ŘÍZENÉ KŘÍŽOVATKY OBCHODNÍ – PRŮHONICKÁ*
- 13) *Vyhodnocení vlivů návrhu změny č. 2 územního plánu Čestlic na životní prostředí*
- 14)
 - a) *Oznámení záměru*
 - b) *Závěry zjišťovacího řízení pro záměr Vybudování infrastruktury v k.ú. Čestlice*
- 15) *Ochranné pásmo Průhonického parku – památky UNESCO*
- 16) *Dokumentace porušování podmínky o zásobování stavby z exitu 8 a nepoužívání ulice Říčanská: datovaná foto.*

Příloha 16 – Dokumentace porušování podmínky o zásobování stavby z exitu 8 a nepoužívání ulice Říčanská: datovaná foto.

1.2.2017

20.3.2017

10.5.2017

5.6.2017

9.6.2017

6.7.2017

21.7.2017

